

ΦΕΡΙΤΑ΄ ΥΛΙΚΑ΄

για την αυτοοργάνωση στη ζωή, την έκφραση, τη δημιουργία
για την ελευθερία στην ισοπέδωση κάθε περιορισμού της
για την αλληλεγγύη σε κάθε απόπειρα υπονόμευσης της κανονικότητας

ΕΣ

Νοέμβριος 2023

τυπώθηκε σε 400 αντίτυπα
και διανέμεται χέρι με χέρι
χωρίς αντίτιμο,
με ελεύθερη συνεισφορά,
γιατί η εξεγερσιακή ευαισθησία
θα είναι πάντα ανεκτίμητη,
για πάντα.

Ο κύριος Κόινερ διέσχιζε μια κοιλάδα, όταν ξαφνικά παρατήρησε ότι τα πόδια του είχαν βουλιάξει στο νερό. Πρόσεξε τότε ότι η κοιλάδα δεν ήταν παρά ένας βραχίονας της θάλασσας και ότι πλησίαζε η ώρα της παλίρροιας. Σταμάτησε αμέσως και κοίταξε γύρω του, μήπως έβρισκε μια βάρκα, και όσο διαρκούσε η ελπίδα ότι θα έβρισκε τη βάρκα, δεν το κουνούσε από τη θέση του. Όταν είδε πως βάρκα δεν ερχόταν από πουθενά, παραιτήθηκε από αυτήν την ελπίδα και άρχισε να ελπίζει ότι η στάθμη του νερού δεν θα ανέβαινε άλλο. Μόνο όταν το νερό έφτασε ως το σαγόνι του, έδωσε και αυτήν την ελπίδα και άρχισε να κολυμπάει. Είχε καταλάβει πως βάρκα ήταν ο ίδιος.

Ιστορίες του κυρίου Κόινερ, Μπ. Μπρεχτ

Οι τελευταίοι μήνες είχαν απ' όλα. Γιορτές της ανάθεσης (εκλογικά πανηγύρια), επικίνδυνα ορόσημα βαθιάς απογοήτευσης (πυρκαγιές και πλημμύρες), θλιβερή υπενθύμιση ότι το κράτος έχει κατασταλτική συνέχεια (εκκενώσεις καταλήψεων), προβληματική αναπαραγωγή κινηματικών αυτονότων (εκδηλώσεις "ριζοσπαστικής χαράς" vs παρουσία στο δρόμο), μακρινοί θάνατοι που έγιναν συνθήεια (ρωσοουκρανικός πόλεμος) και χιλιάδες άλλοι θάνατοι από συνηθισμένες ανοιχτές ιστορικές πληγές (σύρραξη στην Παλαιστίνη) που θα είναι και η επόμενη "συνεισφορά" στη μεγάλη ατζέντα των συνηθειών και της κοινής μνήμης αυτής της κοινωνίας.

Το νήμα που συνδέει την τραγική εξέλιξη όχι μόνο στους τελευταίους μήνες αλλά στο μήκος μιας ολόκληρης ζωής μέσα σε έναν εξουσιαστικό κόσμο δεν είναι παρά η αδυναμία συνείδησης του γεγονότος ότι "οι βάρκες είμαστε εμείς οι ίδιοι". Μια βαθιά αδυναμία, μια κατασκευασμένη αδυναμία, μια επιμελημένα χτισμένη αδυναμία, μια επίμονη αδυναμία να αναληφθεί η ευθύνη της ίδιας της προσωπικής και κοινωνικής ζωής. Σε αυτή την αδυναμία "κουμπώνουν" όλα. Εφήμερα και μη.

Μήπως δεν είναι η πιο στρεβλή αντίληψη της πολιτικής αυτή που αποτυπώνεται στην εκλογική αυταπάτη ως ωμή υπεράσπιση μικροσυμφερόντων αλλά και επιβεβαίωση των ιδεολογιών ως ψευδείς συνειδήσεις; Μήπως δεν είναι η εναπόθεση της κοινής μοίρας σε αντιπροσώπους κάθε είδους ως ανώδυνη αποποίηση των ημετέρων ευθυνών;

Μήπως δεν είναι αυτή η κατάντια που χρεώνει στη "φύση" τις κακοτεχνίες της ίδιας της κρατικής οργάνωσης της κοινωνικής ζωής και των εξατομικευμένων εαυτών της; Μήπως δεν είναι αυτή η ανημπόρια και ο πανικός μπροστά στις φλόγες όταν απανθρακώνουν τα μικρά και μεγάλα ιερά της ιδιοκτησιακής κουλτούρας, ματαιώνοντας τους λάθος "κόπους μιας ζωής"; Μήπως δεν είναι αυτή η πνιγηρή αίσθηση από τα πλημμυρισμένα υπόγεια, ισόγεια και ανώγεια με την αλαζονεία και την γενικευμένη αδιαφορία να ματαιώνονται μέσα στη λάσπη;

Μήπως δεν είναι η φαιδρή σιγουριά ότι τα σύνορα του μικροαστικού σαλονιού είναι στο απυρόβλητο των μακρινών πολέμων; Μήπως δεν είναι η κυδαία άγνοια για οτιδήποτε συμβαίνει πέρα από τη σφαίρα της εμπειρίας;

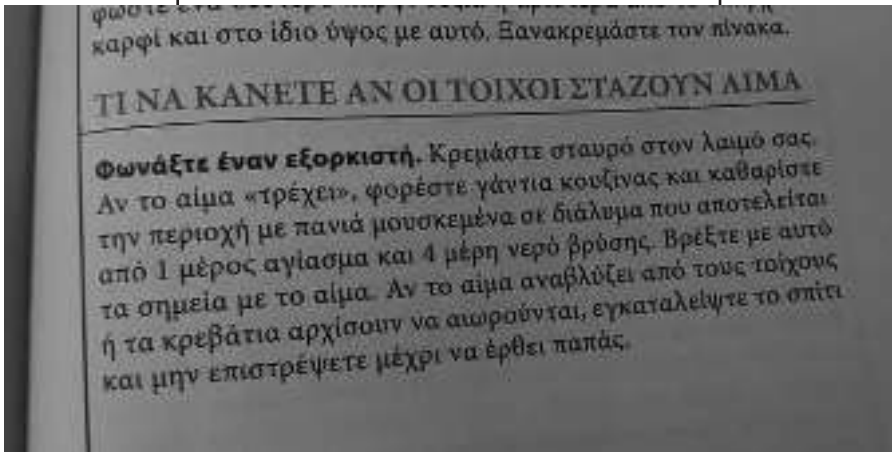
Όμως, η πραγματικότητα δοκιμάζει πάντα τη θεσμοσμένη αδιαφορία, τη θωρακισμένη αδυναμία, τον ξένοιαστο ναρκισσοισμό. Ακόμη και τότε, ωστόσο, που οι άνθρωποι μένουν έρημοι από αντιπροσώπους, μένουν μόνοι μπροστά στη δυστυχία και τον θάνατο, ακόμη και τότε το σύνθημα είναι να ενεργοποιούν την αίσθηση της προδοσίας από άλλους ανθρώπους και όχι από θεσμούς. Γιατί μέσα στους θεσμούς αναγνωρίζουν τη δική τους συνεισφορά, αναγνωρίζουν τη συνέχεια της ζωής τους όπως θεωρούν ότι την είχαν επλέξει.

Έτσι εξηγείται ένα φαινομενικά παράδοξο γεγονός. Στις δύσκολες στιγμές που μένουν ορφανοί από ανάθεση, οι υπήκοοι παίρνουν τη ζωή στα χέρια τους και χωρίς να γνωρίζουν τίποτε από αυτοοργάνωση την κάνουν καθημερινή πράξη. Αντιλαμβάνονται, ωστόσο, όλη αυτή τη διαδικασία ως απότοκη μιας συνθήκης έκτακτης ανάγκης. Μια διαδικασία που εξαντλεί τα χρονικά της περιθώρια μέχρι να πάρουν μπροστά οι μηχανές της ανάθεσης. Να λειτουργήσουν οι θεσμοί γιατί δεν μπορούν να αντιληφθούν τους εαυτούς τους έξω από αυτούς. Δεν μπορούν να αντιληφθούν ότι η προδοσία βρίσκεται στην ίδια τη δομή των θεσμών κι όχι σε κάποιους επίορκους φυσικούς τους φορείς.

Και είναι, ωστόσο, αυτές οι ιστορικές στιγμές, οι στιγμές της εκ των συνθηκών προκύψασας γενικευμένης κοινωνικής αυτοοργάνωσης που χρειάζεται η παρουσία και η παρέμβαση των αυτοοργανωμένων αντιεξουσιαστικών εγχειρημάτων να πείσουν για την αδιαμεσολάβητη κοινωνική δράση ως συνολική κοινωνική οργάνωση εφ' όρου ζωής. Κι όχι την αυτοοργάνωση ως παροδική στάση εν μέσω θεσμικών ρηγματώσεων.

Σε ποιο βαθμό γίνεται;

ΑΛΙΕΥΟΝΤΑΣ SOCIAL ΜΥΔΙΑ

Έχουμε ξαναγράψει ότι ο ανορθολογισμός είναι επικίνδυνος, όσο γέλιο κι αν προκαλεί εν πρώτοις. Ο σκοταδισμός, η δεισιδαιμονία, οι ευτελισμένες μορφές μεταφυσικής αποκτούν εξαιρετικά μαζικό ακροατήριο όταν οι απελευθερωτικές συνεκτικές αξίες του Διαφωτισμού εκπίπτουν. Ένας Διαφωτισμός που προκρίνει τις πιο άθλιες μορφές ωφελιμισμού και εξατομίκευσης, μέσω του καπιταλισμού, γίνεται αργώς των πιο επικίνδυνων μορφών αλλοτρίωσης. Κι έτσι ένας κυδαίος ορθολογισμός συνυπάρχει με ακραίες μορφές ανορθολογισμού δημιουργώντας μια ασφυκτική διεγκυστίνδα για τα απελευθερωτικά προτάγματα.

No comments...

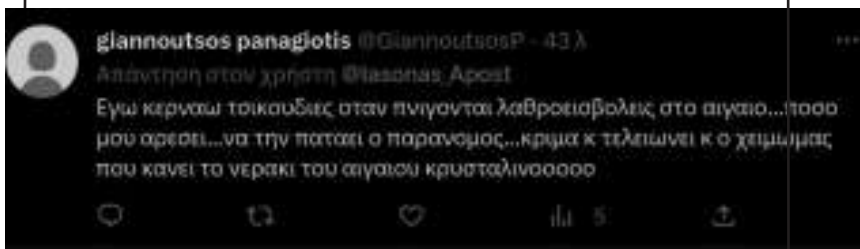

Κι έτσι τα φασιστικά bots που αλώνουν τα σόσιαλ μίντια διαμορφώνουν τη ρατσιστική ιδεολογία κάνοντας δουλειά μυρμηγκιού. Στο προκείμενο κρεώνουν κλοπή από "γύφτους" ενός αυτοκινήτου που έχει διαγραφεί 6 μήνες πριν την υποτιθέμενη κλοπή...

"Η αβάσταχτη ελαφρότητα τού είναι" που κάποιοι κοιτάζουν στο οπισθόφυλλο για να δουν... τι είναι, το "τάδε" της Έφης Ζαταρούστρα και διάφορα άλλα ευτράπελα της βαθιάς γραμματισμένης του επιθετικού μικροαστισμού έχουν βγει από τη ζωή. Δεν είναι ανέκδοτα. Όπως και στο προκείμενο που ο Μάρκες έγινε Μάρκα ως πλήρως αμαθής απότοκο ενός θλιβερού πουριτανισμού. Δεν γνωρίζουμε αν "δεν έχουμε δει τίποτα ακόμη" αλλά μ' αυτά και μ' αυτά τα ακροδεξιά προυργία ενάντια στην "θολοκουλτούρα" σίγουρα έχουν πολλά ακόμη να δουν τα μάτια μας.

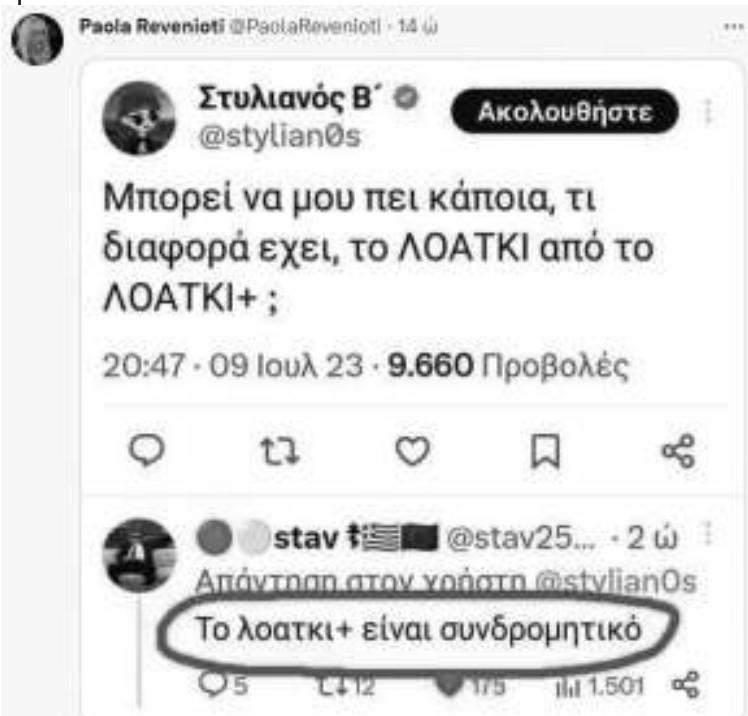
*Και μερικά δικά μας σχόλια σε μαύρο φόντο

Αυτά τα έρποντα ανθρωποειδή, που μολύνουν τη δημόσια επικοινωνία με ρατσιστικό δηλητήριο, τα συναντάς παντού στην επικράτεια ως “σχολιαστές” όπου αρθρώνεται μια είδηση σχετικά με τους κατατρεγμένους αυτού του κόσμου. Τα συναντάς κάτω από μια είδηση σε ΜΙΜΕ της Μυτιλήνης όταν μια βάρκα με πρόσφυγες προσεγγίζει τις ακτές του νησιού όσο και σε μια είδηση των ΜΙΜΕ του Καρπενησιού όταν “αγανακτισμένοι” γηγενείς εμποδίζουν πούλμαν με πρόσφυγες να μετεγκατασταθούν σε κάποια δομή εν μέσω χιονιά. Ο ρατσισμός είναι φενακισμένη ιδιοτέλεια με ιδεολογικό πρόσημο. Και όταν γκρεμίζεται η επιχειρηματολογία μένει η απογυμνωμένη θρασυδειλία. Μιλούν για λαθροεισβολείς κι όταν αντιστρέφεις τους φορείς της λαθροεισβολής (τι δουλειά έχει ο ελληνικός στρατός σε δεκάδες χώρες εκτός των συνόρων;) εξαφανίζονται μέσα στη σιωπή και εμφανίζονται απaráλλακτοι κάτω από κάποια άλλη σχετική είδηση. Με εμπροχή στην λαθροεισβολή των λαθρομεταναστών. Ρατσιστές ως κλασσικά υποδείγματα λαθρανθρώπων, αν πρέπει να ακολουθήσουμε την ίδια τους την εννοιολογία...

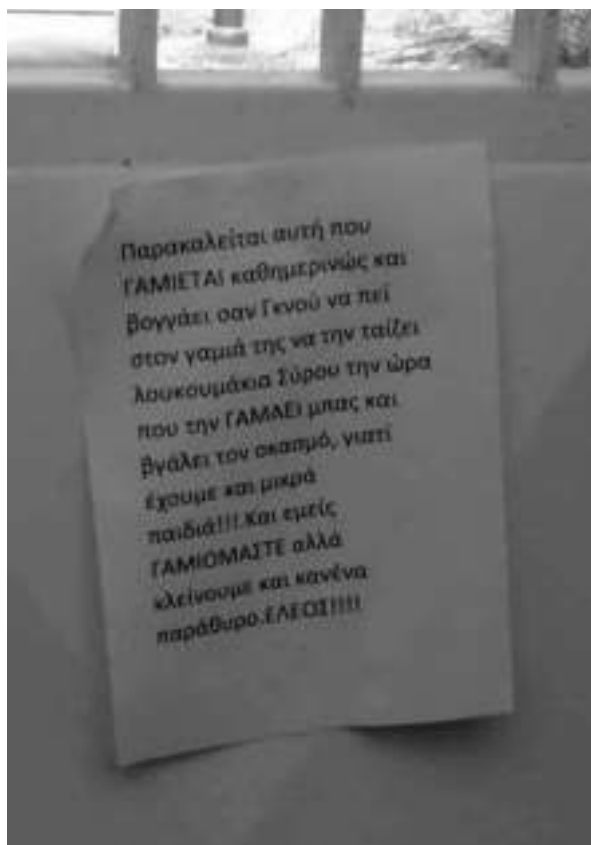

...Πόσο δίκιο! Και πόσο μάλλον όταν αυτοί που σου ανοίγουν τις τσάντες τυγχάνει να είναι και δηλωμένα φασιστοειδή. Σκύβεις το κεφάλι και προχωράς προς το μπαρ...;

Ο Στυλιανός Β' συστήνεται ως “ΕΣΤΕΤΗΣ ΕΛΙΤΗΣ ΕΓΩΙΣΤΗΣ και ΔΕΞΙΟΣ σύμφωνα με το ράφτη μου”. Εδώ η ρατσιστική του ειρωνεία συντρίβεται πάνω στα βράχια του αμείλικτου χιούμορ των σόσιαλ μύδια. Όχι ότι άλλαξε κάτι στη συνέχεια σε επίπεδο σκατοψυχιάς αλλά κάτι είναι κι αυτό, όταν του πονάει ο σβέρκος από την ρητορική φάπα...

Αυτός ή αυτή θεωρεί ότι αυτό το άθλιο σημείωμα δεν είναι “κακό” για τα μικρά παιδιά που θα το διαβάσουν. Εν πάση περιπτώσει, τέτοια σημειώματα σίγουρα θα ξαναδείς... δεν θα δεις όμως ποτέ ένα τέτοιο σημείωμα σε μια πολυκατοικία που να απευθύνεται σε έναν κακοποιότη του διπλανού διαμερίσματος. Για κάποιον αξιοπερίεργο λόγο, το ξύλο και οι βρισιές δεν αποτελούν απειλή για την αγωγή ενός μικρού παιδιού, στο βαθμό που “δεν μπορεί κανείς να παρέμβει στα οικογενειακά(!) ενός γείτονα” ενώ θεωρεί ότι μπορεί, ας πούμε, να παρέμβει στην σεξουαλική του ζωή για το καλό των παιδιών. Ο Φρόντι θα είχε να πει πολλά περισσότερα, βέβαια, αν είχε επεκτείνει τη θεωρία του προς τις διαδικασίες του κοινωνικού εκφασισμού.

Εδώ Ηρώδειο! Και μπορεί να αφορά σκηνικό όπερας, είναι ωστόσο ωμή διαφήμιση της κοινωνίας του Θεάματος. Αποτελεί παράδειγμα του τρόπου με τον οποίο το κεφάλαιο σε διάφορες μορφές του περνάει από την χορηγία στο κατεξοχήν προσκήνιο. Υποτίθεται με έναν σκηνοθετικό αμφιλεγόμενο τρόπο αλλά στην κυριολεξία με τεράστια επιτυχία στην κατάδειξη των ιδιοκτητών της τέχνης, του Θεάματος, wannabe της ίδιας της ζωής...Αυτό το μπερδεμα μέχρι του σημείου να καταλάβεις περί τίνος πρόκειται και ακόμη παραπέρα... Ω! τι θαυμάσια σημειολογία! Τι δηκτική αποκαθίλωση ιερών και οσίων!

ΑΛΙΕΥΟΝΤΑΣ SOCIAL ΜΥΔΙΑ

Ένα ρώσικο πλοίο έχει καμουφλαριστεί προκειμένου να μεταφέρει καμουφλαρισμένα πολεμικά αεροσκάφη στη διάρκεια του ρωσο/ουκρανικού πολέμου. Ο πόλεμος αποτελείσε ανέκαθεν ένα εργαστήριο οριακών εξουσιαστικών πρακτικών από το οποίο δεν θα μπορούσε να λείπει η τέχνη του καμουφλάζ. Ορίζοντας την εξουσία σύμφωνα με τον Φουκό ως "στρατηγική σχέσεων επιβολής" (και όσον αφορά τον πόλεμο: σχέσεων κατίσχυσης) μπορούμε να αντιληφθούμε την σημασία της φαινομενικότητας για την κυρίαρχη εθνική τάξη όταν επιδιώκει να επιβάλλει τις επιλογές της απομακρύνοντας την ουσία τους από την σφαίρα της εμπειρίας μας. Να καμουφλάρει τις επιδιώξεις της σε βάρος μας. Και ο πόλεμος, ως εργαστήριο των οριακών εξουσιαστικών πρακτικών, δεν παύει να αποτελεί εξέλιξη του παιχνιδιού της φαινομενικότητας από μεριάς του κράτους και των αφεντικών αυτού του κόσμου. Ένα καμουφλάζ του γενικευμένου ψέμματος.

Ant1news.gr @AntennaNews · 25 Αυγ

Φωτιά στην Πάρνηθα: "Πήγα να ανάψω κεριά που σώθηκε το σπίτι μου κι όταν γύρισα ήταν καμένοι!" tinyurl.com/3b8x6ejj #ant1news @Kalokairi_Mazi #Πάρνηθα #φωτια

Α να μπράβο! Να και μια ενδιάμεση αλήθεια. Ενδιάμεση γιατί εξαρτάται από το πώς ο συγκεκριμένος παθών ή άλλοι από το χριστεπώνυμο πλήθος θα ερμηνεύσουν το γεγονός. Μπορεί για παράδειγμα να θεωρηθεί ότι με αυτόν τον τρόπο ο Θεός τον τιμώρησε για τις τυχόν ασυγχώρητες αμαρτίες του. Το ίδιο συνέβη και με το πρώτο θύμα της πανδημίας στην Ελλάδα. Εκείνος ο γιατρός από την Πάτρα που μετά από μια δύσκολη εγχείριση καρδιάς πήγε στους Άγιους Τόπους να ευχαριστήσει το θεό και μόλις γύρισε κόλλησε κορονοϊό και πέθανε. Είδατε το χριστεπώνυμο πλήθος να πποηθεί; Γι' αυτό μια ενδιάμεση αλήθεια κάλλιστα μπορεί να μετατραπεί σε μια ξεκάθαρη μεταφυσική αυταπάτη.

ΙΔΟΜΕΝΕΙΑ 2023
ΜΙΛΤΟΣ ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ

Κυριακή 13 Αυγούστου
Εμπεισό Βάλτου

Ώρα προέλευσης: 8.00μ.μ.
Προ εισιτήρια: 9.30μ.μ.

Προπώληση εισιτηρίων: 10,00€
Γενική Εισιτήρια: 12,00€

ΤΕΡΝΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗ
ΟΜΙΛΟΣ ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ

Κοινοπραξία: ΔΕΛΤΑ, ΔΕΛΤΑ 2, ΔΕΛΤΑ 3, ΔΕΛΤΑ 4, ΔΕΛΤΑ 5, ΔΕΛΤΑ 6, ΔΕΛΤΑ 7, ΔΕΛΤΑ 8, ΔΕΛΤΑ 9, ΔΕΛΤΑ 10, ΔΕΛΤΑ 11, ΔΕΛΤΑ 12, ΔΕΛΤΑ 13, ΔΕΛΤΑ 14, ΔΕΛΤΑ 15, ΔΕΛΤΑ 16, ΔΕΛΤΑ 17, ΔΕΛΤΑ 18, ΔΕΛΤΑ 19, ΔΕΛΤΑ 20, ΔΕΛΤΑ 21, ΔΕΛΤΑ 22, ΔΕΛΤΑ 23, ΔΕΛΤΑ 24, ΔΕΛΤΑ 25, ΔΕΛΤΑ 26, ΔΕΛΤΑ 27, ΔΕΛΤΑ 28, ΔΕΛΤΑ 29, ΔΕΛΤΑ 30, ΔΕΛΤΑ 31, ΔΕΛΤΑ 32, ΔΕΛΤΑ 33, ΔΕΛΤΑ 34, ΔΕΛΤΑ 35, ΔΕΛΤΑ 36, ΔΕΛΤΑ 37, ΔΕΛΤΑ 38, ΔΕΛΤΑ 39, ΔΕΛΤΑ 40, ΔΕΛΤΑ 41, ΔΕΛΤΑ 42, ΔΕΛΤΑ 43, ΔΕΛΤΑ 44, ΔΕΛΤΑ 45, ΔΕΛΤΑ 46, ΔΕΛΤΑ 47, ΔΕΛΤΑ 48, ΔΕΛΤΑ 49, ΔΕΛΤΑ 50, ΔΕΛΤΑ 51, ΔΕΛΤΑ 52, ΔΕΛΤΑ 53, ΔΕΛΤΑ 54, ΔΕΛΤΑ 55, ΔΕΛΤΑ 56, ΔΕΛΤΑ 57, ΔΕΛΤΑ 58, ΔΕΛΤΑ 59, ΔΕΛΤΑ 60, ΔΕΛΤΑ 61, ΔΕΛΤΑ 62, ΔΕΛΤΑ 63, ΔΕΛΤΑ 64, ΔΕΛΤΑ 65, ΔΕΛΤΑ 66, ΔΕΛΤΑ 67, ΔΕΛΤΑ 68, ΔΕΛΤΑ 69, ΔΕΛΤΑ 70, ΔΕΛΤΑ 71, ΔΕΛΤΑ 72, ΔΕΛΤΑ 73, ΔΕΛΤΑ 74, ΔΕΛΤΑ 75, ΔΕΛΤΑ 76, ΔΕΛΤΑ 77, ΔΕΛΤΑ 78, ΔΕΛΤΑ 79, ΔΕΛΤΑ 80, ΔΕΛΤΑ 81, ΔΕΛΤΑ 82, ΔΕΛΤΑ 83, ΔΕΛΤΑ 84, ΔΕΛΤΑ 85, ΔΕΛΤΑ 86, ΔΕΛΤΑ 87, ΔΕΛΤΑ 88, ΔΕΛΤΑ 89, ΔΕΛΤΑ 90, ΔΕΛΤΑ 91, ΔΕΛΤΑ 92, ΔΕΛΤΑ 93, ΔΕΛΤΑ 94, ΔΕΛΤΑ 95, ΔΕΛΤΑ 96, ΔΕΛΤΑ 97, ΔΕΛΤΑ 98, ΔΕΛΤΑ 99, ΔΕΛΤΑ 100

Σε μια συναυλία στη Μάνη πολλοί θεατές επευφήμισαν τον Μίλτο Πασχαλίδη γιατί τραγούδησε τον ύμνο του ΕΛΑΣ. Μέσα στο προπύργιο των ιστορικών δοσίλογων του εμφυλιακού κράτους. Σε μια πρόσφατη συναυλία στον Εμπεισό Βάλτου, στην Αιτωλοακαρνανία, έπαιξε με χορηγία της ΤΕΡΝΑ. Στον Βάλτο λοιπόν εκεί που έχουν φυτευτεί εκατοντάδες ανεμογεννήτριες, παρά τους εναντιωματικούς αγώνες κατοίκων, ο ίδιος καλλιτέχνης σκόρπισε λίγο άρωμα... σύγχρονου δοσιλογισμού. Μ' άλλα -ανέξοδα- λόγια ν' αγαπόμαστε.

15νθήμερο κυκλοφοριακών ρυθμίσεων για να μεταφερθούν ανεμογεννήτριες σε βουνά του Βάλτου

Rula Jebreal
@rulajebreal · Follow

Atrocities start with words and dehumanization. Atrocities unleashed upon millions in the ME, fueled by dictators labeled as reformists in the west. The racist subtext: Afghans, Iraqi & Syrian lives don't matter, for they are deemed inferior —"uncivilized." twitter.com/Elevatedquid/s...

9:19 PM · Feb 26, 2022

Amy Fallas
@Amy Fallas · Follow

So you agree...that boycotts, divestments, and sanctions are legitimate actions against an occupying force?

9:14 PM · Feb 26, 2022

Matt Chun
@matt_chun · Follow

Remember those who wrung their hands and equivocated over the Sydney Festival boycott? Remember the avalanche of anti-boycott think pieces?

Turns out that cultural boycott of an invader/occupier is neither complicated nor controversial.

WP The Washington Post

From sports to alcohol and classical music, a boycott of Russia is ...

5 hours ago

NEWS

Scott Morrison backs Russian sporting boycotts as Australian skier Danielle Scott pulls out...

2 days ago

T Manning River Times

Aussie divers, skiers in Russian boycott

Claudia Webbe MP
@ClaudiaWebbe · Follow

The sorrow & despair we all feel for Ukraine should be identical to the sorrow & despair we feel for Yemen, Palestine & Syria.

11:11 PM · Feb 25, 2022

Sara Brnić
@SaraBrnic_ · Follow

the lady on CNN just now said that the damage in Kyiv is something a capitol city in Europe hasn't seen in almost a century... the siege on Sarajevo began on April 5, 1992 and didn't end until February 29, 1996.

8:50 PM · Feb 25, 2022

ΠΟΜΠΟΙ ΚΑΙ ΑΠΟΔΕΚΤΕΣ ΧΩΡΙΣ ΜΗΝΥΜΑ

Σημειώσεις για τη λειτουργία των media στον ρωσοουκρανικό πόλεμο

Από την πρώτη μέρα της ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία και μέχρι τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, δεν έχει υπάρξει άλλη φράση που να έχει αναπαραχθεί σε τέτοιο βαθμό και με τόση συνέπεια από το σύνολο των εγχώριων και διεθνών ΜΜΕ από την πολυκροτη ρήση «στον πόλεμο, το πρώτο θύμα είναι η αλήθεια». Αφήνοντας στην άκρη την –στα όρια γραφικότητας– εσφαλμένη απόδοσή της στον Αισχύλο από τους συνήθεις ύποπτους και πάντα πρόθυμους αρχειολάγνους και πατριδολάγνους ιστοριοκάπλους, έχει σημασία να σταθεί κανείς στο γεγονός ότι αποτελεί μια φράση που συνοδεύει –εν είδει ιδιότυπου disclaimer– κάθε ρεπορτάζ που σχετίζεται με τα όσα συμβαίνουν επί του ουκρανικού εδάφους από τις 24 Φλεβάρη 2022 μέχρι σήμερα. Πρόκειται, δηλαδή, για μια εκ των προτέρων κυνική παραδοχή από πλευράς των διαμεσολαβητικών μηχανισμών της κυριαρχίας ότι τίποτα από τα όσα μεταδίδουν, τίποτα από αυτά που παρακολουθούμε στα δελτία των ειδήσεων δεν είναι a priori αληθές. Κι αν θα περίμενε κανείς ότι μια τέτοια παραδοχή είναι αρκετή για να υποψιάσει το σώμα των ανυποψίαστων τηλεθεατών, στην πραγματικότητα τίποτα τέτοιο δεν συμβαίνει. Αντ’ αυτού, αξιοποιείται ως ιδεολογικό άλλοθι της μεταφοράς των εμπόλεμων στρατοπέδων, των συμφερόντων και της προπαγάνδας τους στο πεδίο της φαινομενικότητας, εντός του οποίου παράγονται τα κυρίαρχα αφηγήματα για να γειωθούν, στη συνέχεια, υπό τη μορφή “ενημέρωσης”, στο έδαφος των κοινωνικών θεσμίσεων. Έτσι, όλοι έχουν επίγνωση για το ποια ΜΜΕ είναι “ουκρανόφιλα” και ποια “ρωσόφιλα”, ελάχιστοι, ωστόσο, διερωτώνται ή επιφυλάσσονται για τις άρρητες και τις υπόρρητες νοηματοδοτήσεις και συνδηλώσεις μιας τέτοιας φίλιας στάσης. Και είναι ακόμη λιγότεροι όσοι και όσες επιχειρούν μια αποσημειολόγησή τους στην κατεύθυνση κατανόησης των ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών. Ρισκάροντας να φανούμε κοινότοποι, χρειάζεται να θυμηθούμε τον Κλαούζεβιτς όταν έγραφε ότι «ο πόλεμος είναι η συνέχιση της πολιτικής με άλλα (σ.σ. βίαια) μέσα». Σε αυτό το πλαίσιο, είναι σημαντικό να κατανοήσουμε ότι ένας πόλεμος δεν γεννά νέους ανταγωνισμούς εντός της κυριαρχίας, αλλά στρέφεται στην διευθέτηση των ήδη υπάρχοντων (εν καιρώ ειρήνης) ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών με τη χρήση των όπλων. Υπό αυτή την έννοια, η τοποθέτηση των μηχανισμών διαμεσολάβησης πάνω στον πολεμικό χάρτη επουδενί εκκινεί από μια θέση ηθικής καταδικής του πολέμου ή από την αναγωγή της σύγκρουσης σε ένα αξιακό σύστημα περί δικαίου. Αντίθετα, συνδέεται άρρηκτα με την εξυπηρέτηση αυτών ακριβώς των ανταγωνισμών που προϋπήρξαν της ένοπλης σύρραξης και που –πριν, κατά τη διάρκεια και μετά τη λήξη της– εκπροσωπούνται από συγκεκριμένες ομάδες συμφερόντων που συμμετέχουν σε παγκοσμιοποιημένα διαπλεκόμενες σχέσεις πολιτικής και οικονομίας. Οι ομάδες αυτές υποδαυλίζουν, αξιοποιούν ή εναντιώνονται στον πόλεμο προκειμένου να επωφεληθούν από τις μετατοπίσεις ισχύος που θα λάβουν χώρα κατά τη διεξαγωγή του.

Μέσα σε αυτή τη συνθήκη, η προπαγάνδα υπήρξε ανέκαθεν ένα εξαιρετικά υπολογίσιμο και αποτελεσματικό όπλο στα χέρια των εμπόλεμων κρατών και των συμμάχων τους. Στόχος της είναι αφενός η ηθική και συναισθηματική αποδυνάμωση του εχθρού, αφετέρου η δημιουρ-

γία μιας θολής εικόνας των πολιτικών, στρατιωτικών και επιχειρησιακών χαρακτηριστικών της αντίπαλης πλευράς· μιας θολής εικόνας που στη συνέχεια θα αντικατασταθεί από μια άλλη, κατασκευασμένη με τέτοιο τρόπο ώστε να εξυπηρετεί τις επιλογές και τις στοχεύσεις του φορέα του προπαγανδιστικού αφηγήματος. Στην πρώτη περίπτωση, η προπαγάνδα απευθύνεται στο εσωτερικό του εχθρού. Στη δεύτερη, ωστόσο, το πεδίο απεύθυνσης είναι η κοινωνική βάση εντός και εκτός συνόρων, προκειμένου να επιτευχθεί η κοινωνική νομιμοποίηση και ηθική στήριξη της εκάστοτε πλευράς, μέσω της απονομιμοποίησης και απαξίας του εχθρού.

Στο σημείο αυτό, γίνεται αντιληπτό ότι όσο πιο δυσδιάκριτο είναι το νήμα που συνδέει τον φορέα και τον επωφελούμενο της προπαγάνδας, τόσο ενισχύεται η αίσθηση αντικειμενικότητας της πληροφορίας στην κοινωνική της πρόσληψη. Έτσι, η ίδια πληροφορία φαίνεται να αποκτά διαφορετική “εγκυρότητα” όταν εκφέρεται απευθείας από τον αρχηγό ενός εμπόλεμου κράτους και όταν διαδίδεται από έναν φορέα του οποίου ο βαθμός συσχέτισης με τις αντιμαχόμενες πλευρές δεν είναι ρητά δηλωμένος ή, έστω, ευδιάκριτα σαφής. Τα ΜΜΕ, που από καταβολής τους έχουν αναλάβει τον ρόλο του μεσολαβητικού μηχανισμού της εξουσίας, όντας ελεγχόμενα από κυριαρχικές ομάδες συμφερόντων που συσχετίζονται –πολιτικά και οικονομικά– με τα κράτη, τα αστικά κόμματα και τους θεσμούς, καλούνται και εδώ να παίξουν τον βρώμικο ρόλο της χειραγώγησης των κοινωνικών κριτηρίων.

Επομένως, μέσα στο πλαίσιο της αδυσώπτης πολεμικής προπαγάνδας που ξεδιπλώνεται εκατέρωθεν, έχει σημασία να κατανοήσουμε ότι οι διαστρεβλώσεις, οι αποκρύψεις και οι αποσιωπήσεις συγκεκριμένων πτυχών και διαστάσεων ενός πολεμικού γεγονότος που λαμβάνει χώρα αρκετές χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά δεν αποτελούν μια “αναπόφευκτη” υπαναχώρηση κατά την αναζήτηση της σωρού μιας αλήθειας που “έπεσε” πρώτη στη μάχη, αλλά στρατηγική επιλογή αποπροσανατολισμού των κοινωνικών αισθητηρίων στη βάση των ιδεολογικών κατευθύνσεων, των πολιτικών στοχεύσεων και των γεωστρατηγικών και οικονομικών επιδιώξεων της κάθε πλευράς.

Από την άλλη μεριά, απέναντι στο –κατισχυμένο από την κυριαρχική προπαγάνδα– τοπίο των ΜΜΕ, εντοπίζεται την τελευταία δεκαετία η ολοένα αυξανόμενη χρήση των μέσων κοινωνικής δικτύωσης ως έκφραση μιας κοινωνικά διάχυτης καχυποψίας και δυσπιστίας απέναντι στις μονοδιάστατες οθόνες των δελτίων ειδήσεων. Έχει γίνει εκτενής αναφορά στα όρια των συγκεκριμένων μέσων (τουλάχιστον σε ό,τι αφορά στην υπόθεση της συγκρότησης σχέσεων και πολιτικών αγώνα), και χωρίς να αγνοείται το γεγονός ότι τα ίδια αποτελούν πλατφόρμες που ελέγχονται εξίσου από ομάδες συμφερόντων (ζήτημα στο οποίο θα επανέλθουμε παρακάτω), χρειάζεται να αναδειχθεί ένα εγγενές χαρακτηριστικό που τα διαφοροποιεί με δομικούς όρους από τα παραδοσιακά ΜΜΕ, καθιστώντας τα πεδία ανάδειξης μιας δυνατότητας πολυδιάστατης πληροφόρησης. Αυτό δεν είναι άλλο από την αντικατάσταση του παραδοσιακού μοντέλου ροής της πληροφορίας «από έναν πομπού προς πολλούς αποδέκτες» από το σχήμα «πολλοί πομποί προς πολλούς αποδέκτες» ή, ακόμη παραπέρα, «πολλοί πομποί που αποτελούν την ίδια στιγμή αποδέκτες». Η παραπάνω διαπίστωση είναι και αυτή που ανέδειξε τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης σε καθοριστικής σημασίας κόμβους ανταλλαγής πληροφοριών σε συνθήκες όξυνσης του κοινωνικού ανταγωνισμού, αλλά και κατά τη διάρκεια εκδήλωσης πολιτικών αγώνων και εξεγερσιακών γεγονότων, τόσο σε τοπικό όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο.

Σε ό,τι αφορά στον ρωσο-ουκρανικό πόλεμο, έγινε φανερό από τις πρώτες ώρες ότι τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης θα αποτελούσαν ένα ακόμη πεδίο διεκδίκησης για τους εκατέρωθεν προπαγανδιστικούς μηχανισμούς των εμπόλεμων κρατών και των συμμάχων τους, οι οποίοι θα επιχειρούσαν να τα αποικήσουν με σκοπό να “κερδίσουν” τις καθοριστικής σημασίας πρώτες εντυπώσεις ενός πολέμου –κατά κοινή ομολογία εκείνες τις πρώτες στιγμές– εντυπώσεων. Ωστόσο, οι αρχικές

εκτιμήσεις για λήξη του πολέμου εντός λίγων ημερών διαψεύστηκαν και την θέση του προπαγανδιστικού εντυπωσιασμού κατέλαβε η συστημική και κατευθυνόμενη πολεμική προπαγάνδα που διοχετεύεται, μέχρι σήμερα, από εκατοντάδες προφίλ που ελέγχονται από τους κρατικούς μηχανισμούς και τις προσκειμένες ομάδες συμφερόντων της κάθε πλευράς. Μην έχοντας τη δυνατότητα να πιστοποιήσουν την εγκυρότητα των πηγών, οι χρήστες των μέσων κοινωνικής δικτύωσης βρέθηκαν αντιμέτωποι με ένα τοπίο στο οποίο το νήμα συσχέτισης μεταξύ του φορέα και του επωφελομένου των προπαγανδιστικών αφηγημάτων δεν ήταν απλώς δυσδιάκριτο, αλλά επιμελώς εξαφανισμένο.

Κομβικής σημασίας κίνηση μέσα σε αυτό το, ούτως ή άλλως, διαμορφωμένο πεδίο επιτηδευμένης σύγχυσης αποτέλεσε η –υπό την πίεση της Δύσης και του ΝΑΤΟ– απόφαση των μεγαλύτερων μέσων κοινωνικής δικτύωσης να ταχθούν με ξεκάθαρους όρους ενάντια στη Ρωσία, επικαλούμενα την ηθική καταδίκη της εισβολής μιας χώρας σε μια άλλη και το αναφαίρετο δικαίωμα ενός κυρίαρχου κράτους να συνάψει συμμαχίες και να ασκεί ανεξάρτητη εσωτερική και εξωτερική πολιτική. Αξίζει να σημειωθεί ότι επρόκειτο για μια απόφαση που δεν έχει ληφθεί και μια πρόφαση που δεν έχει επιστρατευτεί για κανέναν από τους πολέμους που διεξήγαγαν και εξακολουθούν να διεξάγουν οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους για παρόμοιους, αν όχι πανομοιότυπους, λόγους. Η συγκεκριμένη απόφαση αποκρυσταλλώθηκε στη διαγραφή ειδήσεων και στο μπλοκάρισμα λογαριασμών που εκτιμήθηκε ότι παίζουν ενεργό ρόλο στη ρωσική προπαγάνδα, συμπεριλαμβανομένων λογαριασμών ρώσων πολιτών και δημοσιογράφων, των μεγαλύτερων ρωσικών ΜΜΕ (RT, Sputnik) αλλά και διπλωματικών οργάνων (ρωσικές πρεσβείες ανά τον κόσμο). Οδήγησε, ακόμη, στην πρωτοφανή –για τους όρους χρήσης αυτών των μέσων– κατ’ εξαίρεση νομιμοποίηση και έγκριση αναρτήσεων που καλούν σε βία ενάντια στους ρώσους εισβολείς (ξανά, μια κίνηση που δεν έχει δρομολογηθεί κατά τη διάρκεια καμιάς πολεμικής επεκτατικής επιχείρησης μέχρι σήμερα). Και ενώ θα μπορούσε να γίνει κατανόηση μια πρωτοβουλία για τον περιορισμό της διασποράς ψευδών ειδήσεων που θα στόχευε αποκλειστικά τους –γνωστούς στους διαχειριστές αυτών των μέσων– προπαγανδιστικούς μηχανισμούς τόσο της Ρωσίας όσο και της Δύσης, η απαγόρευση περιορίστηκε αποκλειστικά στο ρωσικό στρατόπεδο, αφήνοντας ανεξέλεγκτη την εξίσου χυδαία προπαγάνδα του δυτικού μπλοκ. Η απάντηση του ρωσικού κράτους

ήρθε λίγες ημέρες μετά, με το κατέβασμα του διακόπτη των συγκεκριμένων μέσων και την απαγόρευση πρόσβασης σε αυτά· μια κίνηση που εκ των πραγμάτων και εκ του αποτελέσματος ενίσχυσε τη θωράκιση της κρατικής προπαγάνδας –ως μόνης, πα– στο εσωτερικό της ρωσικής επικράτειας.

Επιβλήθηκε, κατ’ αυτόν τον τρόπο, μια εκκωφαντική σιγή ασυρμάτου για τις κοινωνίες της Ρωσίας και της Δύσης, όπου βρέθηκαν αφενός να κάνουν κάθε δυνατότητα πρόσβασης σε μια αδιαμεσολάβητη πληροφόρηση, αφετέρου να “ομογενοποιούνται” μέσα στα φαινομενικά συμπαγή αφηγήματα των εμπόλεμων κρατών και συμμαχιών τους. Έτσι, ακόμη και για τους εκατέρωθεν υποψιασμένους, η ικνηλάτηση πρωτογενών πηγών πληροφόρησης υπήρξε μια εξαιρετικά δύσβατη και χρονοβόρα διαδρομή, που τις περισσότερες φορές σκόνταφτε στην αδυναμία κατανόησης των διαφορετικών γλωσσικών κωδίκων και πολιτισμικών αποχρώσεων, καθιστώντας την τελικά ένα εγχείρημα σχεδόν αδύνατο και αδύναμο να πυροδοτήσει οποιαδήποτε χειραφετητική προοπτική. Από πολύ

νωρίς, οι τηλεοπτικές και διαδικτυακές κεραίες εξέπεμπαν για το ίδιο μονοδιάστατο σήμα.

Όχι μόνο στην ελληνική επικράτεια, η συνθήκη αυτή λειτούργησε καθοριστικά στην κατεύθυνση της συστημικής υπονόμευσης της σημασίας να δρομολογηθούν ριζοσπαστικές κοινωνικές διεργασίες που ανέκαθεν αποτελούσαν αναχώματα στα κυριαρχικά σχέδια εντός περιόδων όξυνσης των σχέσεων καταπίεσης. Οι διαμεσολαβητικοί μηχανισμοί των ΜΜΕ, έχοντας εξασφαλίσει την αδιαμφισβήτητη κυριαρχία τους πάνω στους αγωγούς ροής των πληροφοριών και των ειδήσεων, εξασφάλισαν μια ελευθερία κινήσεων για τις κυβερνήσεις και τις οικονομικές ελίτ της Δύσης σε ό,τι αφορά στο μέγεθος και την ποιότητα εμπλοκής των κρατών στον συγκεκριμένο πόλεμο, όχι μόνο καλλιεργώντας μια εικόνα επιτηδευμένης σύγχυσης αλλά και στρέφοντας την κοινωνική προσοχή από το γεγονός του πολέμου καθαυτού στη διαχείριση των επιπτώσεών του σε τοπικό και υπερτοπικό επίπεδο. Εν τη απουσία ενός δυναμικού αντιπολεμικού κινήματος, όπου σε αντίστοιχες περιπτώσεις κατά το παρελθόν έχει παίξει καθοριστικό ρόλο κατοχυρώνοντας ένα υπολογίσιμο μέγεθος “κοινωνικής αντιπολίτευσης” στον δρόμο, γι’ αυτόν τον πόλεμο μίλησε και έδρασε τελικά μόνο η κυριαρχία· με τα αποτελέσματα των αδρανοποιημένων κοινωνικών αντιστάσεων στα σχέδιά της, λίγο έως πολύ, γνωστά.

Ένας Λεξ, μία συναυλία, μία γεωπονική, δύο λόγια

Στις 10 Μάη του 2023 διαβάσαμε στον αστικό τύπο: *“Νέο παραλήρημα για τον Λεξ. Περίπου 20.000 άτομα βρέθηκαν το σαββατόβραδο στη Γεωπονική Αθηνών στη χιπ κοπ συναυλία για την οικονομική ενίσχυση τεσσάρων αναρχικών από τον Πειραιά που βρίσκονται προφυλακισμένοι εδώ και αρκετούς μήνες με ελλιπή -όπως καταγγέλλεται- στοιχεία.”*

Τις ίδιες μέρες στα social media άτομα του εναντιωματικού χώρου δήλωναν πολύ περήφανα για την επιτυχία του αυτοοργανωμένου κινήματος στη διοργάνωση ενός τόσο μεγάλου εγχειρήματος.

Καταρχάς τα 20.000 άτομα βρέθηκαν στη Γεωπονική, στη συντριπτική τους πλειονότητα, για τον Λεξ σε μια ευκαιρία να τον ακούσουν και μάλιστα χωρίς εισιτήριο. Αυτό ήταν γνωστό στους διοργανωτές και, προφανώς, κάτι παραπάνω από μια εκπληρούμενη ευχή τους, αν εξαιρέσουμε, βέβαια, το γεγονός ότι λίγοι από τους 20.000 συμμετέχοντες θα υπολόγιζαν συνειδησιακά το πολιτικό περιεχόμενο του καλέσματος.

Με βάση το γεγονός της συναυλίας δύο διαφορετικοί κόσμοι συναντιούνται. Από τη μία μεριά, ο κόσμος του θεάματος που προάγει μια εναλλακτική του μορφή με ένα γεγονός που ενισχύει τα δικά του χαρακτηριστικά (καλλιτέχνης, χιλιάδες θεατές, επιβεβαίωση στο χώρο της αμφισβήτησης, διαστολή εναλλακτικών θεαματικών χώρων). Από την άλλη, μέρος του αυτοοργανωμένου κινήματος συνδιαλέγεται με την εναλλακτική μορφή του Θεάματος με σκοπό να διεμβολίσει τα θεαματικά περιεχόμενα με ανατρεπτικά πολιτικά διακυβεύματα. Το πεδίο συνάντησης δεν είναι άλλο από την ίδια την εναλλακτική κουλτούρα που μορφοποιείται στο σχήμα: “επιτρέπεται στον καλλιτέχνη να διαπραγματεύεται από τη σκηνή ακόμη και την καταστροφή του αστικού κόσμου που τον περιβάλλει, αρκεί, όχι μόνο να αφήνει στην πράξη τις ίδιες του τις δομές αθικτες αλλά, εν τέλει, να τις ενισχύει”. Γι’ αυτό και πληρώνεται. Η αυταπάτη μέρους του αυτοοργανωμένου κινήματος βρίσκεται στην εκτίμηση ότι μπορεί να χρησιμοποιήσει αυτό το αστικό σχήμα για δικούς του σκοπούς, εθελουφλώντας στην ιστορική επιβεβαίωση ότι πάντα το Θέαμα είναι αυτό που επιβάλλει τους δικούς του σκοπούς πάνω σε κάθε τι με το οποίο συνδιαλέγεται.

Έτσι, όσον αφορά την διαχείριση της σκηνής, ο Λεξ βγαίνει σχεδόν τελευταίος, ως επιλογή της διοργάνωσης, προκειμένου να μην αποχωρήσει νωρίς ο κόσμος που ήρθε για να τον δει. Όπως εξάλλου γίνεται κάθε φορά παντού όπου υπάρχει ένα “όνομα” σύμφωνα με τους θεαματικούς κανόνες. Η αυτοοργάνωση (με κλήρωση της σειράς των ανθρώπων που θα εμφανιστούν) πάει περίπατο. Οι μούρες είναι μούρες πάνω σε κάθε σανίδι.

Η διοργάνωση, ακριβώς επειδή υπερεκτιμά την ικανότητά της να διαχειριστεί τέτοιου μεγέθους θεαματικά μεγέθη, διολισθαίνει. Έχει πολύ περισσότερα μπαρ (προκειμένου να “εξυπηρετηθεί” ο κόσμος) από τουαλέτες (μόλις 2 για να “εξυπηρετηθούν” χιλιάδες άνθρωποι). Λανθασμένη πρόκριση των αναγκών που, δυστυχώς, καταλήγει ως οργανωτική αστοχία να υπονομεύσει τους ίδιους τους σκοπούς. Κάποιοι άνθρωποι κρέμονται από μπαλκόνια και ταρατσες χωρίς καμία πρόληψη ασφάλειάς τους. Δεκάδες λιποθυμούν μπροστά στη σκηνή χωρίς να υπάρχει στοιχειώδης ιατρική πρόληψη αλλά και χωρίς να εξασφαλίζεται με κανέναν τρόπο η πρόσβαση ασθενοφόρων στον χώρο. Αυτό έγινε από νωρίς αντιληπτό, γι’ αυτό και οι άνθρωποι από σκηνής προσπαθούσαν να διαχειριστούν την συμπεριφορά των θεατών.

Αρχίζει λοιπόν να κρίνεται η έννοια της επιτυχίας της διοργάνωσης. Αν σκοπός ήταν και μόνον η οικονομική ενίσχυση προφανώς και επιτεύχθηκε. Όλα τα άλλα είναι συζητήσιμα. Ιεραρχώντας τις πολιτικές προθέσεις, η υπόθεση έμπρακτης αλληλεγγύης των 4 στο δικαστήριο, 3 μέρες μετά, απέτυχε παταγωδώς αφού παρευρέθηκαν μόλις 30 άτομα. Η ενημέρωση τώσων χιλιάδων ανθρώπων για τη συγκεκριμένη υπόθεση, κρίνοντας εκ του αποτελέσματος, κατέληξε ένα αδύναμο φόντο γύρω από το αστέρι του καλλιτέχνη, όπως έχει συμβεί τα τελευταία χρόνια σε αντίστοιχες περιπτώσεις.

Κι εδώ που τα λέμε, έτσι όπως έχουν διαμορφωθεί αυτές οι καταστάσεις και με τον τρόπο με τον οποίο αναπαράγονται οι ρόλοι, οι “εναλλακτικοί” καλλιτέχνες όταν εμφανίζονται σε συναυλίες του “χώρου” έχουν ήδη οριοθετήσει τη συμμετοχή τους στα δεδομένα όρια. Συνήθως, διεκπεραιώνουν τη δέσμευση ότι θα φέρουν κόσμο και θα πουν δυο λόγια. Δεν είναι άνθρωποι του αυτοοργανωμένου κινήματος. Από κει και πέρα το βάρος πέφτει στους διοργανωτές, αν θα πείσουν με τον τρόπο τους για τα περιεχόμενά τους, αν θα προσεγγίσουν τον κόσμο προκειμένου να εκτρέψουν τα θεαματικά αυτονόητα, αν θα καταφέρουν να ενισχύσουν ποιοτικά και ποσοτικά τα διακυβεύματά τους. Ο καθένας στο ρόλο του.

Όλα αυτά βέβαια δεν έχουν νόημα αν το ζητούμενο είναι να έρθουν κράχτες στην όποια εκδήλωση με σκοπό να παρθούν φράγκα από τους θεατές προσφέροντάς τους-εν τέλει- την ψευδαίσθηση ότι συνεισφέρουν σε κάποιον αγώνα πίνοντας φτηνό αλκοόλ, διασκεδάζοντας με τον αγαπημένο τους καλλιτέχνη ή ακόμη και φωνάζοντας συνθήματα και υψώνοντας τις γροθιές τους. Αυτή η λογική ανήκει σε έναν κόσμο που -ακόμη κι αν μας αφορά- δεν μας ενδιαφέρει.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΣΤΟΝ ROCK FM

1η ΟΚΤΩΒΡΗ 1993

[άσκηση ανατρεπτικής μνήμης]

ΑΝΤΙ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ...

Γνωρίζουμε ότι η θεωρία είναι συγκροτημένες και πειθαρχημένες έννοιες γύρω από ένα αντικείμενο κι ότι πολλές φορές χρησιμοποιείται σε αντιδιαστολή με την πράξη.

Το προκείμενο αυτής της προσούρας είναι η κατάθεση μιας αντίληψης και όχι απλά μιας θεωρίας, μια και δεν ενδιαφέρεται να ορίσει αντικείμενα τόσο όσο στόχους και επιδιώξεις, στρατηγικά και τακτικά στοιχεία και να εμφανίσει διαδικασίες με μια επιχειρηματολογία που αντλείται από διάφορες πηγές.

Στο πνεύμα των κειμένων, που εκφωνήθηκαν από την κατάληψη του Rock FM, είναι διάχυτη η πρακτική αντανάκλαση του εγχειρήματος, ωστόσο, για να προσεγγίσει κανείς το γεγονός είναι αναγκαίο να του παρουσιαστεί όσο το δυνατόν σφαιρικά.

Πέρα, δηλαδή, από το τι έγινε -το δημοσιοποιημένο αποτέλεσμα μιας ολόκληρης διαδικασίας- έχει σημασία το πώς έγινε, γιατί έγινε και εν τέλει μια προσπάθεια αυτοκριτικής του εγχειρήματος.

Έτσι, ο αναγνώστης μπορεί να οικειοποιηθεί, να κρίνει, να αμφισβητήσει και να απορρίψει κατέχοντας την καθολική γνώση του γεγονότος.

ΓΙΑΤΙ ΕΓΙΝΕ Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΣΤΟΝ Rock FM ΚΑΙ ΠΩΣ

Η συγκρότηση της συλλογικότητας που έκανε κατάληψη την 1η Οκτώβρη του 1993 στα στούντιο του Rock FM, χρονικά τοποθετείται στις αρχές του Ιούλη.

Τα αίτια της συγκρότησης της είναι κυρίως δύο:

Η θέλησή μας για δημοσιοποίηση -έξω από την συνηθισμένη, διαμεσολαβημένη οδό των ΜΜΕ- της αντιρατσιστικής παρέμβασης, που πραγματοποιήθηκε από αναρχικούς και αντιεξουσιαστές -άτομα και ομάδες- στις 4 Ιούλη στο Κριεκούκι. Η παρέμβαση αυτή, όπως εξ' άλλου αναφέρεται αναλυτικότερα και στα κείμενα, αφορούσε ρατσιστικές επιθέσεις εναντίων Αλβανών σ' αυτή την περιοχή και έγινε ύστερα από τρεις συνελεύσεις, που εκτός από το άμεσο ζήτημα του ρατσισμού ασχολήθηκαν και με το πώς θα μπορούσε η παρέμβαση να γνωστοποιηθεί έξω από τη κυδαία

πραγματικότητα των ΜΜΕ. Αυτό τελικά και έγινε μέσα από τη δημιουργία και τις ενέργειες αυτής της συλλογικότητας, που είναι αναγκαίο προς αποφυγή παρεξηγήσεων, να διευκρινιστεί ότι δεν αποτελούσαν από όλα τα άτομα που συμμετείχαν στην παρέμβαση στο Κριεκούκι.

Η δεύτερη αιτία είχε και έχει να κάνει με τις αγωνίες μας για μια πολεμική ενάντια στον τρόπο που λειτουργεί και παρεμβαίνει στις ζωές των ανθρώπων η σημερινή θεαματική κοινωνία. Κατ' αρχάς, βέβαια, θα πρέπει να αναφερθεί ότι και πριν από το εγχείρημα της κατάληψης του Rock FM, αυτοί που το πραγμάτωσαν, είτε σαν μεμονωμένα άτομα είτε σαν ομάδες, είχαν συγκεκριμένη δράση σε μια πορεία δημιουργίας ρημάτων στην θεαματική κοινωνία. Όσον αφορά τώρα αυτή καθ' αυτή την επιλογή μας, έγκειται στην αντίληψη μας, ότι μέσα στις σημερινές κοινωνικές συνθήκες το θέαμα σε οποιαδήποτε μορφή του εμφανίζεται, ετεροκαθορίζει περισσότερο από κάθε άλλη ιστορική φάση την ανθρώπινη φύση.

Μπροστά λοιπόν, σε μια τέτοια κοινωνική πραγματικότητα θεωρήσαμε αναγκαίο να αναδείξουμε αυτήν την ισχυρότατη πλέον εξουσία, που σκοπεύει, με διαφορετικούς τρόπους απ' αυτούς της καταστολής των γκλόπς και των τανκς, να επιβληθεί στις ζωές των ανθρώπων. Μια εξουσία, που λόγω της διεισδυτικής ιδιομορφίας της, είναι ένα σαφώς ισχυρότατο όπλο για έναν καθολικό εγκλωβισμό των ανθρώπων, μιας και παρεμβαίνει κατασταλτικά, όχι μόνο πλέον στο επίπεδο των συγκρούσεων στα οδοφράγματα, αλλά ακόμα βαθύτερα στο επίπεδο των ανθρώπινων επιθυμιών σπρώχνοντας την κοινωνία προς μια θανάσιμη παθητικοποίηση.

Έχοντας λοιπόν, σαν βάση τα παραπάνω επιλέξαμε ως στόχο τον Rock FM. Αυτή μας η επιλογή καθορίστηκε από το γεγονός ότι, ενώ ο σταθμός αυτός είναι ενσωματωμένος στην κατεστημένη τάξη, αυτοπροβάλλεται με μια φαινομενική επαναστατικότητα, προσπαθώντας μ' αυτόν τον τρόπο να εγκλωβίσει την άγρια, όπως αυτός ονομάζει, νεολαία στην λογική των bars, των δήθεν ανεξάρτητων συναυλιών, των λεγόμενων underground μουσικών περιοδικών κ.α. με σκοπό και αποτέλεσμα την αφαίμαξη των ιδιαίτερων αγωνιών αυτού του κομματιού νεολαίας, που αρκετές φορές έχει την τάση να ξεφεύγει από κατεστημένες αντιλήψεις. Αυτή εξ' άλλου η ιδιαιτερότητα αυτού του κομματιού νεολαίας λειτούργησε καταλυτικά στην επιλογή μας για την κατάληψη του εν λόγω ραδιοφωνικού σταθμού.

Μ' αυτό το σκεπτικό συναντιόμαστε κάθε βδομάδα για τρεις περίπου μήνες με σχεδόν αποκλειστικό μας ζήτημα το "θέαμα" και με κυρίαρχο ενδιαφέρον μας να παρουσιάσουμε καθημερινές καταστάσεις που κάθε άνθρωπος συναντά μπροστά του, δίνοντας συγκεκριμένα πράγματα και ξεφεύγοντας από θεωρητικολογίες και αφαιρέσεις.

Αυτό που παρατηρήθηκε στην πορεία των συναντήσεων μας ήταν ότι, ενώ είχαμε κοινή οπτική στην κριτική μας, ο καθένας προσέγγιζε το θέμα με τον δικό του ιδιαίτερο τρόπο, αποτέλεσμα των προσωπικών του βιωμάτων.

Απόρροια αυτής της ιδιαίτερης προσέγγισης του καθενός αλλά και της έντονης θέλησης όλων για μια παρέμβαση - εκτροπή των μέσων που χρησιμοποιεί το θέαμα ήταν και η ύπαρξη πολλών κειμένων γραμμένων από διαφορετικά άτομα. Χωρίς αυτό βέβαια, να σημαίνει ότι δεν είχαμε επαναλήψεις και ασφαλώς ακόμα περισσότερο ότι πετύχαμε μια ολοκληρωμένη κριτική του θεάματος, εξ' άλλου και το ίδιο το μέσο που απαλλοτριώσαμε, ο ραδιοφωνικός σταθμός δηλαδή, περιόριζε τις δυνατότητες μας.

Ζητήματα θεωρητικών διαφωνιών ουσιαστικά δεν παρουσιάστηκαν. Στο επίπεδο όμως του τι ακριβώς θα κάναμε μέσα στον ραδιοφωνικό σταθμό, κατατέθηκαν απόψεις και εκτιμήσεις οι οποίες σε ορισμένες περιπτώσεις διέφεραν.

Έτσι, τέθηκε το ζήτημα -για παράδειγμα- του κατά πόσο έπρεπε να έχουμε χρήση των τηλεφώνων και να βγάλουμε τηλεφωνήματα για τυχόν διευκρινίσεις στον αέρα. Αποφασίσαμε τελικά, να μην

κάνουμε χρήση των τηλεφώνων, γιατί τότε σαφώς, δεν θα διαφέραμε από τον κάθε εκφωνητή που προάγει την δήθεν αυτενέργεια μέσω του τηλεφώνου. Εξ' άλλου, η πρόταση μας ήταν σαφής: η μόνη οδός για να εκφραστείς ελεύθερα μέσω των ΜΜΕ, είναι η οδός της απαλλοτριώσής τους και αυτό δεν είναι κάτι το τόσο δύσκολο όσο αρχικά φαίνεται.

Κάτι που επίσης μας απασχόλησε, ήταν το κατά πόσο έπρεπε να χρησιμοποιηθούν μουσικά κομμάτια, που έχουν παραχθεί και προαχθεί από την μουσική βιομηχανία, και "καλλιτέχνες", οι οποίοι έχουν ενταχθεί σε αυτό το αλισβερίσι. Εξίσου δε, μας προβληματίζε το ενδεχόμενο μιας αφομοίωσης από τον Rock FM, ο οποίος πιθανολογούσαμε ότι έχει δισκοθήκη με group στην κυριολεξία άγνωστα και έξω από την μουσική βιομηχανία και θα μπορούσε να κάνει την αμέσως επόμενη μέρα μια εκπομπή με τέτοιου είδους περιεχόμενο, με σκοπό να επανακτήσει το χτυπημένο από την κατάληψη - κύρος της δήθεν επαναστατικότητας και αντιρεφορμιστικής του λειτουργίας. Το πρόβλημα αυτό αποφασίσαμε να το ξεπεράσουμε είτε χρησιμοποιώντας μουσικά κομμάτια ως "χαλί" για τα κείμενα μας, είτε καταστρέφοντας ουσιαστικά τα τραγούδια με παρεμβολές, είτε χρησιμοποιώντας ήχο από drum machine, είτε αποφεύγοντας εντελώς την χρήση μουσικής.

Έχοντας λύσει λοιπόν τα προβλήματα που παρουσιάστηκαν και έχοντας κατακτήσει μια αμοιβαία εμπιστοσύνη και σεβασμό, προχωρήσαμε στο εγχείρημα που θεωρούμε ότι πέτυχε αυτά που στόχευε.

ΤΙ ΕΓΙΝΕ ΣΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ

Οι "επώνυμοι εργαζόμενοι" στον rock FM μούδιασαν. Στο άκουσμα της κατάληψης μερικοί οργίστηκαν για τον "ολοκληρωτισμό" της και ξύπνησε μέσα τους η "αυθεντική" δημοκρατική συνείδηση, καταπλακωμένη από τα μη ολοκληρωτικά διαφημιστικά τρέιλερ. Άλλοι έμειναν σιωπηλοί. Σχεδόν όλοι πάλεψαν με μια πραγματικότητα που στην επαγγελματική τους καθημερινότητα είχαν οικειοποιηθεί με σκοπό να την εκτρέψουν προς τις τσέπες τους. Εν τέλει επικράτησε η θελουσία ακινησία τους. Η μοναδική εργαζόμενη στο σταθμό - η τηλεφωνήτρια - και μόνη αυτή, παρέδωσε κάτι κλειδιά στον "υπεύθυνο" και - καταχαρούμενη - την έκανε με μερικές ελεύθερες ώρες παραπάνω στη νύχτα της.

Μετά από κάποιες συζητήσεις ανιχνευτικών διαθέσεων και ξεπερνώντας πρακτικά εμπόδια, άρχισε η εκπομπή της κατάληψης. Οι "εργαζόμενοι" στο σταθμό έμειναν για να παρακολουθήσουν κι ήρθαν κι άλλοι από δαύτους και τέλος τους πλαισίωσε ο "εργοδότης" και ιδιοκτήτης με τους νταβάδες του.

Οι μπάτσοι εμφανίστηκαν και εξαφανίστηκαν μετά από την παράκληση των υπευθύνων του σταθμού για να μην απωλεσθεί η ψυχραιμία μας, γεγονός που ενδεχομένως να είχε άσχημες συνέπειες στην rock'n'roll παρουσία τους. Εφ' όσον είχαμε επιλέξει την οικειοποίηση του μέσου και την εκπομπή, προσπεράσαμε μια διάθεση δυναμικής αντιπαράθεσης με τους rock'n'roll εργολάβους, επικεντρώνοντας στην πραγμάτωση όσων είχαμε από κοινού αποδεχτεί.

Τα περισσότερα από τα τηλεφωνήματα των "ακροατών" ήταν θετικά σε σχέση με τις επιδιώξεις και τους στόχους μας και τα υπόλοιπα από αρνητικά έως χυδαία. Όταν, όλα όσα είχαμε να πούμε, τελειώσαν, φύγαμε κατά παρέες.

Παρασκευή 1η οκτώβρη '93 ώρα 7.30

Από δευτέρα 4 οκτώβρη ο σταθμός φυλαγόταν από την Ελληνική Αστυνομία.

ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Μερικές ώρες μετά την κατάληψη του Rock FM, ο εν λόγω σταθμός, μη μπορώντας να ενσωματώσει το εγχείρημα στο πρόγραμμά του, έβγαλε "δελτίο τύπου", που στάλθηκε στο υπόλοιπο συνάφι των ΜΜΕ. "Δελτίο απορίας" καλύτερα μας και μην έχοντας επιχειρήματα να αντικρούσει την επίθεση που δέχτηκε, περιορίστηκε στο να αερολογεί και να θέτει μοιρολατρικού τύπου ερωτήματα.

Με το θέμα της κατάληψης επίσης, εκ των υστέρων, ασχολήθηκαν και κάποιες αστικές φυλλάδες. Διαβάσαμε από σπόντες στην ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, μέχρι και αφιερώματα στο ΠΡΙΝ και στην ΑΥΓΗ. (Η τελευταία

μάλιστα πρόβαλε το γεγονός με τυμπανοκρουσίες του στυλ "δεν ξανάγινε"!!!)

Τα μέσα που ασχολήθηκαν με το γεγονός, προφανώς δεν θέλησαν να καταλάβουν πως η επίθεση που πραγματοποιήθηκε με την απαλλοτρίωση του Rock FM, δεν αφορούσε τον ίδιο σταθμό, αλλά τα Mass media γενικότερα.

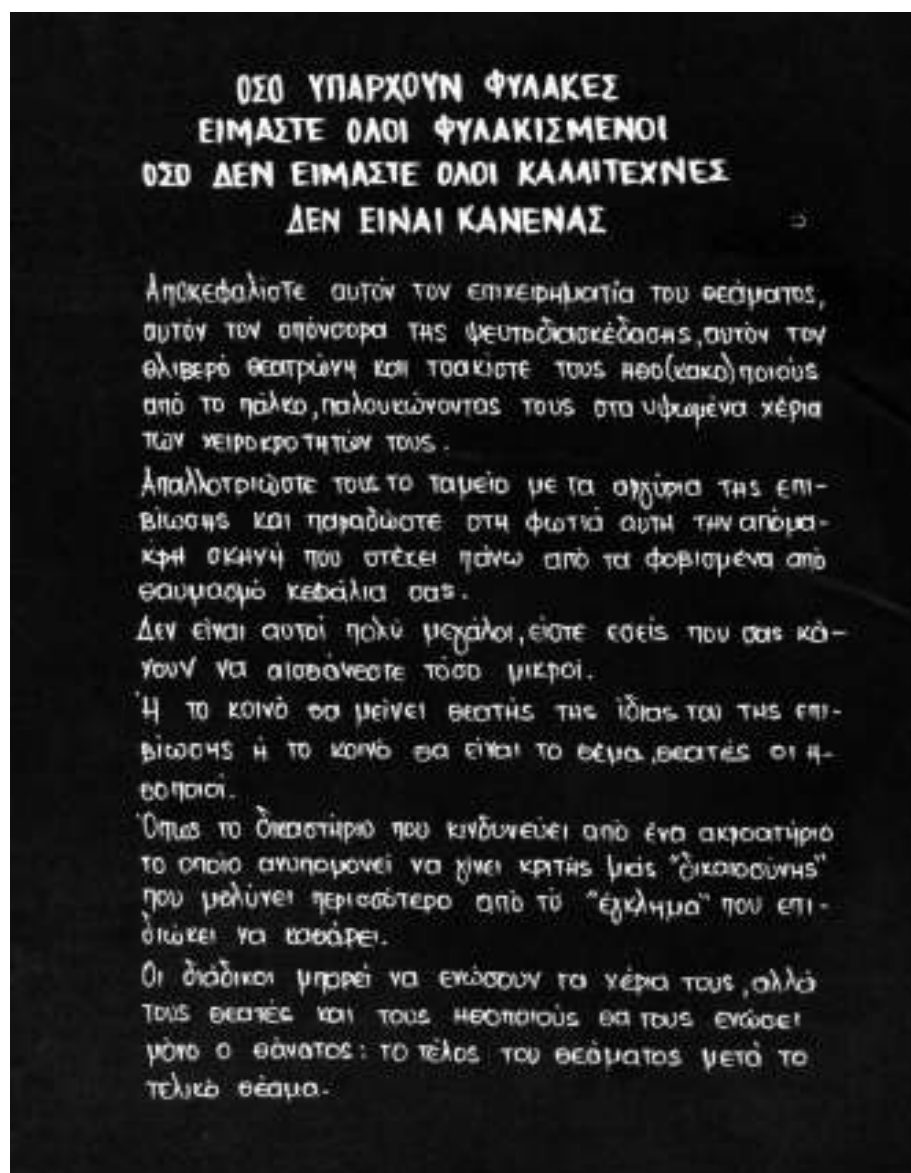
Όσο θετικές ή αρνητικές κι αν ήταν οι κριτικές τους, θα πρέπει να κατανοήσουν και οι ίδιοι οι δημοσιογράφοι που ασχολήθηκαν, πως ΚΑΜΙΑ ΑΝΑΓΚΗ δεν τους έχουμε, ούτε τους ίδιους ούτε και τις φυλλάδες τους. Καμιά επίσης διάθεση δεν έχουμε να ενσωματωθούμε στην δημοσιογραφική τους λαίλαπα, ούτε γουστάρουμε να χρησιμοποιούνται οι αγωνίες μας και τα γεγονότα που δημιουργούμε για τις σκοπιμότητες των γραφιάδων και την δικαιολόγηση των μισθών τους.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Και εκ των υστέρων βρίσκουμε ότι η κατάληψη στον Rock FM και σαν ξεχωριστό γεγονός, αλλά και ιδωμένη μέσα στην συνέχεια της δράσης μας, ήταν ένα χτύπημα στην "ομαλή" λειτουργία του αστικού πολιτισμού, σε μια κυριαρχική του συνιστώσα όπως είναι τα ΜΜΕ. Δεν είναι, βέβαια, τυχαίο πως τα ίδια τα ΜΜΕ δεν δημοσιοποίησαν το γεγονός και πως ακόμα περισσότερο, αμήχανα και ανεπιτυχώς, ο ίδιος ο σταθμός προσπάθησε να αφομοιώσει τους κραδασμούς της κατάληψής του. Τα σφάλματα, που σαφώς υπήρξαν, στην διαδικασία πριν την κατάληψη, όπως και τα σφάλματα στις συμπεριφορές μας κατά την διάρκεια της κατάληψης, δεν είναι άξια αναφοράς μια και δεν επηρέασαν ούτε στο ελάχιστο την εξέλιξη του εγχειρήματος.

Πιστεύουμε πως η φροντίδα του ενός για τον άλλον και η σαφήνεια των επιδιώξεών μας, λειτούργησαν καταλυτικά στο να μην υπάρξουν κανενός είδους απώλειες.

Το αποτέλεσμα της κατάληψης έχει ήδη μεταφραστεί μέσα μας σε μια αισιοδοξία, που θα φορτίσει με καινούριες πρακτικές την συνέχεια του αγώνα μέχρι την καθολική ανατροπή του αστικού πολιτισμού.

Κατάληψη στον ROCK FM. Και δεν υπάρχει πλευρά που να μην έχουμε καταλάβει από τον ROCK FM. Αφαιρένοι σ' αυτό το ακουστικό όργανο διαστρεβλωμένων νάρκισσων και δολοφονικών, που διαδραματίζεται καθημερινά και σε αυθεντική βάση σε όλο το εύρος των συσκευασμένων συχνοτήτων, δυσκολευόμενης ανδραγαθίας και του ανθρώπινου μεγαλείου. Ωστόσο σε κάθε συχνότητα λαβωτομή στο πραγματικό συντελείται με ξεχωριστό μέτρο μέσα σε καθένα απ' αυτά τα «χαρμουργεία» που λέγονται κατ' επίκληση «σταθμοί». Κάθε συχνότητα για ένα γυμνασμένο ακροατή έχει και μία μοναδικότητα. Στη μοναδικότητα του ο σταθμός των 95,8 κατακτάει και τη σπανιότητά του μέσα από μια διαδικασία που οι παλιοί μάγκες λέγανε «χαρμουργεία».

Οι «χαρμουργεία», δηλαδή απ' ένω κοιλίες και από μέσα παιναυκίες, πλευρίζουν τα πιο ευαίσθητα αυτά της νεολογίας, αυτά που συνήθως περιεκυκλώνονται από περίεργα κουρέματα, φορτώνονται με μερακλικά ακουαίρια και απλά είναι ακαταμάχητα στο πλάι διαφορετικών μουσικών. Με φωνές κραυγώδεις επιβεβαιωμένες, με λόγους σαν τα δημόσια φαλλό τους, αυτές οι ξεχαρβαλωμένες σειρήνες συμπληρώνονται με τη βοήθεια λόγων και άγρων μουσικών. Μαγεύουν τ' αυτά, τα καθηλώνουν και προσπαθούν να τα κυριεύσουν για να περάσουν προσεκτικά στα κεφάλια των όβλιου κόσμου των εμπορίων, εισπράττοντας τέρρα από τα καθιερωμένα ποσοστά τους και τα επήχηρα των μαγεμένων συνειδητήτων.

Το χαρμώ ποσοστό ακροαματικότητας που γίνεται ο άμφορος αυτών που κραυγάζουν για την επιβεβαίωση της ποιότητάς τους, έχει για μας μια μοναδική αξία, μιας και αντιπροσωπεύει το άγριο κομμάτι της νεολογίας, μονοπωλιών της εφηβείας και μεταεφηβείας αντισταθμίζονται με τον απαραίτητο λόγο, την ευνουχισμένη σάπια και με φρασμένο ύφος για ν' αποδωθούν τα μέγιστα από το ζυγό των ανταλλακτικών αξιών.

Τα ΜΜΕ βροντοφωνάζουν: είμαστε μια όλοι μια οικογένεια. Την ώρα που είναι όχι απλά η τέταρτη εξουσία, αλλά παίζουν κυριαρχικό ρόλο στο είναι της εξουσίας. Και βέβαια απ' αυτό το λοβοτομή των 95,8 σκοπεί η ίδια πολιτική αυτής της οικογένειας, μέσω της παθητικότητας, της μη-πρόξης, των φωνασοικών ειδών. Ο κόσμος των εμπορίων κυριαρχεί. Πέρα από τη θυράση της ευαίσθητας και των επιθυμιών, επβάλλεται η σύνθεση των αποδράσεων σε μια στάση ζωής. Τα αυτά οπλίζονται με κριτήρια, μα πως μπορεί να είναι τα ακουστικά όραμα μιας αυτενεργούς και αυτόνομης συνειδήσης;

Μουσικά φέροντα - με μουσικά φέροντα που διαχωρίζουν τους ανθρώπους σε ομάδες με βάση την εμφάνιση και τους τρόπους συμπεριφοράς. Δινοκός τους έτσι την φουδωθίση της διακρίσεως, μέσα από δοσμένες στην ουσία θεωρητικότητες. Κι εμείς, χιμμένοι-χιμμένοι μέσα από αυτά, να προσέχουμε κάθε μας στιγμή το ντύσιμο ή το στυλ μας, μη πυχόν και ξεφύγουμε από τα αυστηρά δοσμένα όραμα της φραστικής ομοιομορφίας μας και πάφουμε να είμαστε πιο αποδεκτοί.

Τέτοια όραμα γυναικεία και ανδρικά, φρασμένα μέσα στο body-line και στα γυμναστήρια, να λανθάνονται καθημερινά μπροστά μας κι εμείς να οβήνομε το φως όταν κάνουμε έρωτα, φοβούμενοι τη γέννηση των κορμιών μας που δεν αμοιζούν με τα πρότυπα που συνεχώς είναι μετρημένα μέσα στα μάτια μας.

Τραγουδιστές που έχουν μετατρέψει σε είδωλο μας, βαυβαζόντας τους σαν θεούς, να μας έχουν οβήγησει στον κομπλεξισμό του να νιώθουμε καλύτερα και ανίκανοι να δημιουργήσουμε, εξυπερβαίνοντας έτσι τα όσα εισπράττονται.

Ηθσοποι μέσα απ' το τηλεοπτικό γυαλί, το κινηματογραφικό πανί ή πάνω απ' τη θεατρική σκηνή, να μας ανταλλάσσουν τα βέληματα που λείπουν πλέον απ' τη ζωή μας με αναπαραστάσεις ζωής. Μόνο που οι αναπαραστάσεις δεν μπορούν να κοδωνομούν με το πραγματικό βίωμα, γιατί εμείς σ' όλα αυτά λειτουργούμε απλά ως παρατηρητές κι όχι ως ενεργοί μέτοχοι.

Κι ένα όλα αυτά συμβαίνουν γύρω μας τόσο έντονα και φρικαστικά, εμείς να συνεχίζουμε με τη συμπεριφορά μας να τα δοκιμάζουμε, έχοντας σαν μόνη σκέψη μας, το πως μετά τη χλιδα του σχολικού θρόνου ή τη μέτρια του εργατικού θωρακι, θα ήμα να χιμώμε σε κανένα πιάτο να ακροατούμε τα κομμάτια του παζλ μας και δίνον να ξεχάσουμε την ασηήκη αυτού του κόσμου. Κι η πθονή θέληση μας για επικοινωνία να χιμώται κάτω από τη δυνατή μουσική και του έντονους φωτισμούς. Κι εμείς να είμαστε για άλλη μια φορά μόνο, νιώθοντας ανήμποροι να κόψουμε αυτή τη θελική που μας τνήζει.

Φανταστείτε πως, να αποδοούμε επιτέλους αυτή τη λογική του θεατή που μας θέλει απλώς παρατηρητής των όσων συμβαίνουν γύρω μας. Να καταστρέψουμε αυτά που μας καταστρέφουν. Να γίνουμε «εμείς», δηλαδή οι πραγματικοί και μας εαυτοί, πετώντας τα προωπεία εμφάνισης - συμπεριφοράς που μας έχουν φορέσει. Να γεμίσουμε την καθημερινότητά μας με βέληματα που θα έχουν φόρο. Να γυμνάσουμε την καθημερινότητά μας με βέληματα που θα μας οδηγούν σ' αυτό που ονομάζεται ζωή και να δημιουργήσουμε εμείς πλέον όλα αυτά που θέλουμε πραγματικά κερφάσει του εαυτού μας, εμείς σ' αυτή τη φορά από εμπορευματικές διαδικασίες αρνούμενοι να εμπορευόμαστε τα όσα σκοπάζουμε και αοιδανώματε μετατρέποντας τα σε είδη προς κατάναλωση.

Ο θεός είναι ο μόνος που νοιάζεται ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ για εένα...

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΕ ΤΑΡΑ ΜΑΖΙ ΤΟΥ!

00367.0441.837461	(ΧΡΗΣΤΟΣ)
00367.0441.837462	(ΜΙΛΑΝΟΣ)
00367.0441.837463	(ΚΡΟΣΝΑ)
00367.0441.837464	(ΒΟΓΔΑΛΣ)
00367.0441.837465	(ΚΑΡΜΑΝΑΚΣ)

ΤΑ 15 ΣΤΟΙΧΙΖΟΥΝ 250 ΔΡΧ

EMI : ΑΠΟ ΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΣΤΟ ΕΠΟΡΓΕΟ ΟΠΛΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ... ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ I

Το ότι η E.M.I. είναι μουσική βιομηχανία είναι από μόνο του πρόβλημα. Το ότι θυγατρικές της ίδιας εταιρίας παράγουν τμήματα υπερσύγχρονων πυρηνικών όπλων κάνει το πρόβλημα ακόμη μεγαλύτερο. Μήπως όμως το γελοίο στην όλη υπόθεση είναι ότι η ίδια εταιρία παράγει και δίσκους συγκροτημάτων, που «αγωνίζονται» μέσω των τραγουδιών τους, ενάντια στις σαγές και τους πολέμους;

Εκτός από τη SONY MUSIC (που πρόσφατα αγόρασε τη CBS) η EMI είναι η μεγαλύτερη εταιρία ηλεκτρονικών. Η THORN EMI θυγατρική της πρώτης, είναι μια από τις μεγαλύτερες εταιρίες ηλεκτρονικών που αντικείμενα της είναι οι παραγωγές όπλων και δίσκων. Παράγει πυρηνικά για βαρύ πυραυλικό, πυραυλικά συστήματα, στρατιωτικά φαντάρ, υπερίσδη φωνητικά συστήματα αέρος και νάρκες. Σ' αυτήν ανήκει η πυρηνική βιομηχανία NUCLEAR ENTERPRISES INC. Στην EMI επίσης, ανήκει και η BYSTRON που κατασκευάζει τμήματα πυρηνικών όπλων, όπως οι PERSHING και οι TRIDENT. Άλλη θυγατρική της είναι οι PERSHING REC, ενώ η EMI έχει αναλάβει και τη διανομή των εταιριών COMBAT REC, RELATIVITY REC, HEAVY METAL REC κ.α. Αυτά είναι μερικά στοιχεία που ίσως μας κάνουν να εταιριών λίγο παραπάνω την επόμενη φορά που θ' ακούσουμε κάποιο συγκρότημα που τραγουδάει ενάντια στον πόλεμο, ενώ οι δίσκοι του παράγονται από την EMI ή τις θυγατρικές της.

Στην EMI ανήκει η πατέντα για τα CD. Τελικά δεν έχει καμιά σημασία αν κάποιο CD είναι ανεξάρτητο ή όχι, γιατί από κάθε κομμάτι που πουλιέται η EMI παίρνει νταβατζιλίκι 50 πέννες. ΑΠΟ ΚΑΘΕ CD: φανταστείτε πόσα CD έχουν πουληθεί - «νατουμύρια». Αν πιστώσει κανείς πως είναι «ανεξάρτητος», τότε σίγουρα δεν έχει CD πλανεύ ούτε καν CD, εκτός και αν έχει δικιά του εταιρία παραγωγής CD, σ' αυτή την περίπτωση ελπίζουμε να μην θαυμαρδύσει η EMI το στίτι του!

Η SONY, η RCA και άλλες ακόμα πολυεθνικές εταιρίες της μουσικής βιομηχανίας είναι αναμειγμένες στην παραγωγή όπλων. Και γι' αυτό αξίζει να τις σμπετορούμε και πολύ περισσότερο τους δήθεν επαναστατημένους «καλλιτέχνες» που υπογράφουν συμβόλαια σ' αυτές και τις θυγατρικές τους. Σημασία δεν έχει αν τα CD ή ο δίσκος που αγοράσαμε είναι των CRASS ή του M. JACKSON. Όλα είναι το ίδιο σκόρπα, μόνο το περιτόλιγμα αλλάζει. Να τους σμπετορούμε όλους!

Μετά το τέλος της κρούσης, ξαφνική σιωπή
Σιωπή ανατριχίλα και γουρλωμένα μάτια
έτοιμα να πεταχούν έξω!
Εκατοντάδες ζευγάρια γουρλωμένα μάτια...
Και αυτός εκεί... στο ίδιο πάντα σημείο,
με όλους τους προβολείς στραμμένους πάνω του
το μαχαίρι εσταζε ακόμα...

(.....)
γύρω του είχε σχηματιστεί μια λίμνη αίματος...
και αυτός, στο κέντρο της, με αργές αλλά σταθερές κινήσεις,
σήκωνε ψηλά το τράπαιο του...
Η έκφραση της απίδας αντικατέστησε
την έκπληξη στο πρόσωπο του...
Κοίταξε το τομάρι του και αναρωτήθηκε:
"αυτό... κάποτε... ήμουν εγώ;"
Και έστρεψε εκεί μπροστά μας, γυμνός
ολογυμνός δίχως καν δέρμα...
δεν πίστευα στα μάτια μου,
ήμουν όμως σίγουρος για ένα:
η παράσταση αποκτούσε επιτέλους ενδιαφέρον!
καθώς ο ίδιος κατεβαίνει από τη σκηνή
και πρόσφερε το μαχαίρι...
Μια δεύτερη κρούση
- τρόμου και ανακούφισης -
ένα δεύτερο τομάρι
βρήκε με πάταγο το πρώτο,
εκεί στο κέντρο της σκηνής.
Και τρίτη κρούση
- ανακούφισης -
συναδεύτηκε από τρίτο τομάρι
που με τη σειρά του βρήκε τα υπόλοιπα,
στο κέντρο της σκηνής.
Και τέταρτο, και πέμπτο και έκτο,
και δέκατο, και είκοστό πέμπτο, και
πεντηκοστό, και πενήκοντο έβδομο...
δίχως κραυγές δίχως πόνο
- με ανακούφιση ΜΟΝΟ!
το χόσμο καλλιτέχνη - κοινού
δεν γεφυρώθηκε - ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗΚΕ!
Όλοι μας, ταυτόχρονα θεατές και πρωταγωνιστές
της δικής μας μοναδικής παράστασης
χωρίς σκηνή,
αφού αυτή κάηκε μαζί με το γλοιώδη περίβλημα μας

Ολόγυμνοι, δίχως καν δέρμα...
χωρίς φάρα, ανασφάλειες και υποκρισία,
μόνο με την ψυχή μας απελευθερωμένη
κάποιος έπιασε τ' ακορντεόν
και κάποιος τη φλογέρα
έναν τρίτος το τραγούδι
κάποιοι σφύρα το χορό
κάποιοι συζητήσαν
κάποιοι κόναν έρωτα
κάποιοι σκουπίσαν τα μαχαίρια
κι αφού χαρήκαμε όλοι μαζί
την ηδονή της λευτεριάς μας
και πάλιν ακόμα οι φλογές της σκηνής προεήσαν
και το αίμα της πληγής στεγνώσει
Εξευθήκαμε στους στεγνώνσει
με μοναδικό σύνθημα τον χτύπο της καρδιάς μας
που σκέπασε όλους τους ήχους
της διανοηματοποιημένης μεγαλοουπολής.
Όλοι μαζί με τα μαχαίρια στα χέρια
και έναν και μοναδικό καινό σκοπό
να πνέσουμε τον κόσμο της πληγής
στο έδιο του το αίμα!

Όσοι από μας θέλουν ας τραβήξουν στα μαγαζιά να
αγοράσουν διασκέδαση, έρωτα και ατύλι, όσοι από μας θέλουν
ας τραβήξουν στις συναυλίες να εκπληρώσουν τις ματαιοδο-
ξίες τους ή να αγοράσουν είδηλα, όσοι από μας θέλουν ας
χάσουν τα κεφάλια τους στα κομπιούτερ να ζήσουν το
μηχανικό έρωτα, γιατί είμαστε ανίκανοι από την παλλή
αγάπη για την πάρτη μας, να δούμε την αξία του πραγματι-
κού έρωτα.
Όσοι θέλουν ας χύσουν τα μυαλά τους στο ατομικό τους
μπλέντερ, που χαρίζει ο ξέφρενος ρυθμός της μηχανής που
κλέβει τις ψυχές μας.
Όσοι θέλουν ας συνεχίσουν να κολλάνε το κατευθυνόμενο
αυτί τους στο κάθε αστικό ραδιόφωνο, που μας λέει πόσο
μάταια είναι η προσπάθεια να μην είμαστε κορόιδα.
Όσοι από μας θέλουν, ας μείνουν ένα σκέτο τσουβάλι από
σάπια υποκατάστατα αειών, όμοια μ' αυτό που είναι και το
μεγαλύτερο κάθαρμα εξουσιαστής. Όσοι θέλουν ας σφυλιάζουν
ότι ήρθε το τέλος της ιστορίας.
Η αληθινή ιστορία υπήρξε
εκεί που κυριαρχήσε το συλλογικό νόημα ύπαρξης, χωρίς
στόχους για κατακτηση εξουσιών. Εκεί που δεν υπάρχουν
τέτοιοι ανώδιεγκλις συλλογικοί στόχοι, εκεί γεννιέται η
ματαιοδοξία και η ιστορία του ανθρώπου σταματάει.
Όσοι αρνήθουν, όσοι με βία χτυπήσουν τον εαυτό που
είχαν συνήθεισει, όσοι φύσουν την απάθεια του βολέματος,
αυτοί θα είναι το μέλλον και η συνέχεια της ιστορίας. Και
τέτοιοι άνθρωποι με πραγματικές αξίες, πάντα θα υπάρχουν
για να συγκρούονται, πάντα θα συγκρούονται για να
υπάρχουν. Ενώτια στο ρεύμα του εαυτού τους και των
άλλων.

Χαμένοι μέσα στα τσάρτες οι μουσικοί αστέρες, συμμετέχουν και επάδου-
νται με πρώτο ζήλο στον αγώνα για την αούρη του τζαζ αλά κλάσης της
μουσικής βιομηχανίας.
Επαξιωμένα ανθρώπινα των διακογραφικών εταιριών, υποχέρια και α-
πλή εργασία των επιτήδειων επαγγελματιών μάντζερ και του συναρμό-
του, που σκαπό έχουν να δημιουργούν φανταχτερά προϊόντα για μια αγορά
που σπληνίζεται επί το πλείστον από ραδιοφωνικούς σταθμούς και μουσικά πε-
ριοδικά.
Τα ροκ είδηλα και ιδιαίτερα η κόνια που επιτυγχάνουν να παρουσιάσουν
μέσω του μάρκετιν- ατικισμού ένα πρώτο μεγαλείο πάνω στους ερθούς,
που προσπαθούν να βρουν διέξοδο και απαντήσεις στα προβλήματά τους
μηνιχίζονται και συγκροτούνται από την στείλητική αμνησθητική παρυν-
σία των ηδωμάτων τους, μετατρέποντας τους εαυτούς τους σε δυστυχής
φάνες που έρχονται να κλύουν την ανάγκη της αγοράς για κατακόρυφους κα-
ταναλωτές.
Επί βλήκαμε διάφορους ραδιοφωνικούς σταθμούς να συμμετέχουν σε ε-
να βράκιο αλιβαρίας, που σκαπό έχει να μας μεταβάλλει σε παθητικούς δε-
κτες των διαφημιστικών μηνυμάτων της κάθε μουσικής εταιρίας, προσπαθώ-
ντας να προωθήσουν με τελείως ακίνδυνη και συμβατική άποψη του ροκ, επι-
τελούν τη διαίτησή της αγοράς, κινώντας αρκιστό το συγκεκριμένο είδος.
Οι γελοίοι πολιτισμικοί του σταρ ασταί και της διεθνούς μουσικής σκη-
νης, διακρινόμενοι την ανάγκη των κοσμάτων και της διεθνούς μουσικής σκη-
νής, απολιθωμένων ανθρώπων-όλων ομοιωμάτων, καλλιεργούν την εντύ-
πωση μιας δήθεν ανοντικής προς κάθε τυποποιημένη συνήθεια.
Παίζοντας το πολιτικοποιημένο και αγωνιζόμενοι για μια πιο δίκαιη κοινο-
νική, προσπαθούν ης παλθήσει των δίσκων τους και της αναρρόχης τους σε τι-
φιλότερα επίπεδα χρηματικών απολαβών. Συμμετέχουν στο καταστημένο
κα την διακίνηση αυτού, καθώς επίσης μάχονται και για την ασφαλεία και την
επιβίωση του συστήματος που τους εξασφαλίζει τα απαραίτητα για την ευη-
μερία και καλοζωία τους. Άλλα υποκείμενα που μεταχειρίζονται τα όργανα της
σκέψης και τα οράματα, μας πύλουν σε σάβανο άπερης αυταπάτης, βρωκό-
λακες τυμβωρύχοι των ελπίδων μας που πουλούν επανάσταση σε δίκους βι-
νυλίου.
Διάφοροι μουσικοποιοί έχουν δηλώσει κατά καιρούς ότι αγωνίζονται δήθεν
για διάφορα πηλοκόμα προβλήματα, όπως ασπυκ, Νότια Αφρική, υποπι-
αμός στις φτωχές χώρες, Αμαζόνιος, μο οι ευαίσθητες τους αυτές εξαντλού-
νται σε σπής και καμιά σχέση δεν έχουν με κοινωνικούς αγώνες.
Εξ άλλου αλόκληρη η ζωή τους και η εν γίνει στάση τους και υπαρέθ) τους
δεν σχετίζεται με την παρουσίαση τους σαν κοινωνικούς αγωνιστές.
Ετσι αυτοί οι κρετινέ με τη βοήθεια των ραδιοφωνικών σταθμών και των
μουσικών περιοδικών, κυρίως, αλλά και των ισολόγων μέσω μαζικής ενημέ-
ρωσης γενικά, καταφέρνουν να καταπνέονται αγώνες ήμων και ελληνικών
κοινωνικών αγωνιστών, χρίζοντας έτσι υπαρκτός το απημέλητο περιβαρικό,
ανταμιβτικό μπράζι τους και δίνοντας μια πλαστή εντύπωση αντακμορρι-
σμού, με στόχο την παραπλάνηση του εώπιστου ακροατή και της τάξης του.
Ετσι μένομε σκεπτόιοι μέσα σε κρεζιανά κελιά γεμάτα σίβες από πό-
στερ, κωνάρδες, μιλούζια και δικάκια χορσμένα από ραδιοφωνικούς πα-
ραγωγούς και με αντίλοαυς από ξεπυλιμένες συναυλίες μέσα στο κενό
μαλό μας.
Αναλωνόμαστε σε δικαιοκρίσι-σούπερ μάρκετ φάροντας την ένταση
έκταση του συναισθήματός μας που παηδέφανε στα
κάτ επαγγελματίες μουσικοί ασταί

Δημήτρης Μελέτης

Ακροβατώντας μεταξύ παρανομίας και

τέχνης

Αποσπάσματα από το βιβλίο: “Ακροβάτης”

Πέντε χρονών τσιλιαδόρος σε παράνομο νταμάρι. Από εφτά χρονών στη γύρα, μαναβική με τη σούστα. Τα καλοκαίρια λεμονοπορτοκαλάδες στην παραλία και με το σουγιά στη τσέπη να μη με καϊδέψουνε. Δεν ξέρετε σεις τι θα πει φτώχεια. Μιλάμε για πείνα. Γλείφαμε το λαδόχαρτο από τον μπελντέ και μας πέφτανε τα σάλια. Τι να μου πείτε για τη ζωή σας, που δεν έχω δάκρυα να σας κλάψω...

... οι μελλοντικές γενιές- αν υπάρχουν- θα δυσκολευτούν να πιστέψουν και πολύ περισσότερο να κατανοήσουν, τη σημερινή πραγματικότητα. Πώς να χωρέσει ένας υγιής νους, τον παραλογισμό, τη βαρβαρότητα και τον κανιβαλισμό της εξουσίας από τη μία και από την άλλη την αδιαφορία, την παθητικότητα και την εγκατάλειψη της μάζας; Η θεσμοποιημένη σχιζοφρένεια της κοινωνικής οργάνωσης, η τεχνολογική εφαρμογή, η παραγωγή, η εκμετάλλευση και η διανομή είναι αφύσικες, παράλογες και νομοτελειακά έχουν οδηγήσει τον άνθρωπο στο αδιέξοδο, στους πολέμους και στην παράνοια. Μπορεί ένας άνθρωπος που σέβεται τον εαυτό του να συμμετέχει ή και να ανέχεται τη σημερινή πραγματικότητα; Ο σημερινός άνθρωπος είναι εχθρικός με τον εαυτό του, με τους άλλους ανθρώπους και με τη φύση (του). Πώς θα δικαιολογήσει αυτή του τη στάση, ο άνθρωπος της αρμονικής κοινωνίας του μέλλοντος;...

... Θα πετάξετε κύριε υπουργέ τόσα δισεκατομμύρια και τον ιδρώτα του ελληνικού λαού χτίζοντας φυλακές, για ένα αποτυχημένο θεσμό που κατά γενική ομολογία, όχι μόνο απέτυχε σαν αντιεγκληματική, προληπτική ή έστω κατασταλτική πολιτική, αλλά είχε και έχει το αντίθετο αποτέλεσμα από το ζητούμενο; Η φυλακή είναι θεσμός εχθρικός για το κοινωνικό σύνολο, έγκλημα από μόνη της, σχολείο εγκληματικότητας και εστία μόλυνσης με προεκτάσεις και επιπτώσεις απροσδιόριστες από ένα σημείο και πέρα, για υποκειμενικούς αλλά και αντικειμενικούς λόγους...

... Η ζωή είναι αυτοσκοπός. Ζωή σημαίνει αρμονία και ευτυχία. Σημαίνει να ικανοποιείς τις ανάγκες και τις επιθυμίες σου. Ο άνθρωπος γεννήθηκε κάτω από συγκεκριμένες συνθήκες και περιβάλλον, που οριοθέτησαν την ύπαρξη του, τις λειτουργίες του και την εξέλιξή του. Άρρηκτα δεμένος με τη φύση για χιλιάδες χρόνια, όπως κάθε ζωντανός οργανισμός, έζησε στον κύκλο και στην αρμονία όπως “οριοθετήθηκε” γενετικά... Ο σημερινός άνθρωπος είναι βλασφημία για τη ζωή, χωρίς αγάπη, εκτίμηση και σεβασμό, για τη δική του ζωή και για τη ζωή των συνανθρώπων του. Αυτό είναι απόδειξη της λαθεμένης και αρνητικής στάσης του ‘πολιτισμένου’ ανθρώπου...

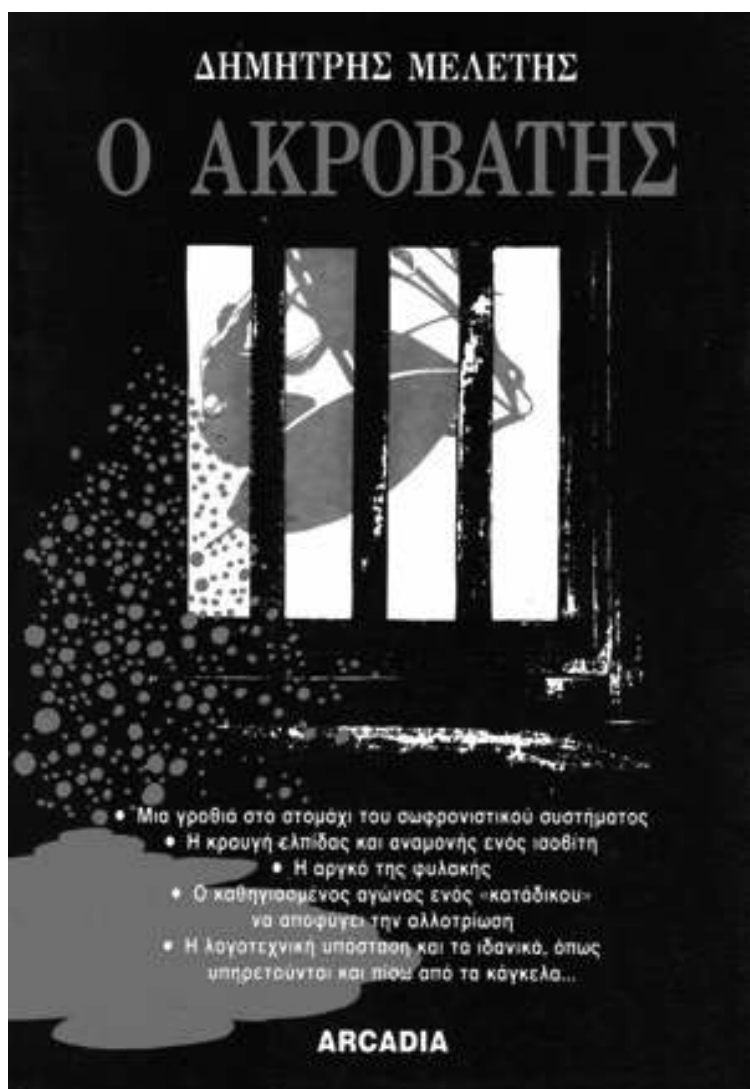
Ο Δημήτρης Μελέτης προφυλακίστηκε στις 6 Μαρτίου του 1981 για τη ληστεία της Εθνικής Τράπεζας στην Αγίου Μελετίου. Ως κρατούμενος συμμετείχε σε δυναμικούς αγώνες και εξεγέρσεις, στις οποίες πρωτοστάτησε τα δεκατρία χρόνια που έμεινε έγκλειστος, μέχρι να αποφυλακιστεί με προεδρική χάρη τον Δεκέμβριο του 1994.

Στην απολογία του μεταξύ άλλων είπε: «Γεννήθηκα αναρχικός, αλλά μόλις στα 26 χρόνια μου συνειδητοποίησα ότι δεν έχω άλλη λύση παρά τον αναρχισμό. Είμαι αντικρατιστής. Σεις, κύριοι δικαστές, λέτε ότι λίστευα την τράπεζα, εγώ έκανα μια πράξη πολιτικής διαμαρτυρίας. Τη χαρακτηρίζω σαν απαλλοτρίωση, κατάσχεση υπέρ του λαού. [...] Ξέρω ότι είστε υποχρεωμένοι να με καταδικάσετε, εφαρμόζοντας τους νόμους που εγώ δεν αποδέχομαι».

Πριν και μετά την κράτησή του υπήρξε ηθοποιός και σκηνοθέτης ενώ μέσα από την φυλακή είχε γράψει ποιητικές συλλογές καθώς και τον «Ακροβάτη», μια συλλογή διηγημάτων με τις εμπειρίες του ως κρατούμενος.

Ο Δημήτρης Μελέτης έφυγε από τη ζωή στις 9 Φεβρουαρίου 2018 σε ηλικία 66 χρόνων.

Το κελί μηδέν (1975), Happy Day (1977), Άρχοντες (1978), Υποψίες: Η απαγωγή (1978), Τμήμα ηθών: Καυτή γραμμή (1994), Της Κοκκώνας το Σπίτι (1996), Η εποχή των ασεβών (2000).

...«Καταγγέλλουμε την αδιαφορία, την υποκρισία, το στρουθοκαμηλισμό, την άγνοια, την παραπληροφόρηση, την αντίδραση, το σκοταδισμό, το μεσαιώνα, τον ολοκληρωτισμό, την απανθρωπιά, τη βαρβαρότητα.

Καταγγέλλουμε την πέρα για πέρα αδικαιολόγητη, κανιβαλική τακτική της κυβέρνησης, της επίσημης πολιτείας, το υπουργείο Δικαιοσύνης και κάθε υπεύθυνο πρόσωπο ή φορέα αυτής της πολιτικής.

Εμείς οι φυλακισμένοι που έχουμε “εγκληματίσει” κάποια στιγμή στη ζωή μας, αιχμάλωτοι, περιθωριακοί και στιγματισμένοι, στερημένοι από το αγαθό της ελευθερίας, από τις στοιχειώδεις ανάγκες, θύματα 24 ώρες το 24ωρο της παράλογης και σαδιστικής τακτικής των αρχόντων και της πολιτείας ζητάμε μια ακτίνα φωτός... οι λέξεις πολιτισμός, δημοκρατία και ανθρωπιά ακούγονται σαν βρισιές

όταν αρνιόσαστε να δείτε την πραγματικότητα κατά πρόσωπο...

...Η φυλακή δεν είναι αναγκαίο κακό κύριε καθηγητά, είναι μόνο κακό. Εκτός αν εννοείς αναγκαίος θεσμός και μηχανισμός καταστολής και τρομοκρατίας της εξουσίας. Τότε σίγουρα έχεις δίκιο. Η φυλακή είναι η σιδερένια γροθιά των αφεντικών και του κράτους τους. Αυτός ο διεστραμμένος και σαδιστικός μηχανισμός είναι μια μόνιμη απειλή για την κοινωνία της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης. Όποιος υποστηρίζει την κοινωνική χρησιμότητα της φυλακής και δεν είναι πλουτοκράτης και εξουσιαστής, είναι ηλίθιος, βουτηγμένος στην άγνοια και στην παραπληροφόρηση η φυλακή είναι έγκλημα, εκατό φορές χειρότερο από το χειρότερο έγκλημα, του χειρότερου εγκληματία!...

... Όχι φίλε μου, η δημοκρατία δεν είναι «το μη χείρον, βέλτιστον» αλλά το χειρότερο. Ό,τι πιο επικίνδυνο, πιο ανθεκτικό και δικλείδα ασφαλείας για την κυρίαρχη τάξη των εκμεταλλευτών. Στο όνομα της δημοκρατίας έγιναν και γίνονται τα μεγαλύτερα εγκλήματα και στο όνομα της δημοκρατίας όλη η ανθρωπότητα υποφέρει το ζυγό της κυρίαρχης τάξης των αφεντικών. Αυτό το παραμύθι της δημοκρατίας πρέπει κάποτε να τελειώσει, γιατί μόνο τους λαούς δεν συμφέρει. Αν η δημοκρατία ήταν καλή για το λαό, τα αφεντικά θα την είχαν κηρύξει παράνομη και οι φυλακές και τα νεκροταφεία θα γέμιζαν δημοκράτες. Η δημοκρατία είναι καλή για τα αφεντικά και όχι για τους εργάτες, τους αγρότες, τους υπαλλήλους, τους φτωχούς, τους ανέργους και τους περιθωριακούς. Δεν υπάρχει δημοκρατία- με την πραγματική έννοια- χωρίς κοινωνική δικαιοσύνη...

... Λένε πως μου βρήκαν χρήματα που δεν μπορώ να δικαιολογήσω γιατί δεν δουλεύω. Και γιατί δεν ζητάτε από τους βιομήχανους, τους εφοπλιστές και όλους τους μεγαλοκαρκαρίες να δικαιολογήσουν τα δισεκατομμύρια τους, αλλά ζητάτε από εμένα να σας εξηγήσω που βρήκα 700 χιλιάδες... προτιμώ να κλέβω, αλλά κλέβω από το περίσσεμα και όχι από το υστέρημα και σε τελευταία ανάλυση κλέβω τους κλέφτες που το κράτος και οι νόμοι τους προστατεύουν και εσείς υπηρετείτε...

... Η ζωή φίλε μου είναι ακραία κατάσταση, πιο ακραία και από το θάνατο. Οι μεσοβέζικες καταστάσεις δεν βοηθάνε ούτε εσένα, ούτε κανέναν. Αν απέτυχα να αλλάξω τον κόσμο αυτό δεν σημαίνει ότι θα αφήσω τον κόσμο να με αλλάξει. Αυτό που έχει σημασία για εμένα πάνω από όλα,

Στίχοι υπάρχουν πολλοί, όσοι και οι άνθρωποι που πέρασαν από τούτο τον πλανήτη. Και βιβλία υπάρχουν, όσα και τα άστρα. Κάθε ποίημα και μια διαδρομή, αμφίδρομη. Κάθε ποιητική συλλογή και ένας μικρός χάρτης, ημιτελής. Που πάντα χρειάζεται τ@ άλλ@ ως συνταξιδιώτες για να ολοκληρωθεί. Οι στίχοι κάποτε θα ξεχαστούν, μοιραία, Όχι όμως και το άγγιγμα τους, ζεύξη.

Έτσι, και ενώ η γραφή είναι μια κατεξοχόν μοναχική διαδικασία (όπως εν μέρη και τα τεχνικά της αυτοέκδοσης) τελικά έχει σημασία και το που απευθύνεται κανείς αλλά και το που εντάσσει το δημιουργήμα του. Και κάπως έτσι όχι μόνο γεννιούνται νέες σχέσεις αλλά αναζωπυρώνονται και παλιές. Και εκεί που η έκδοση της Στιχορραγίας σαν αιτία αφορούσε ένα κομμάτι της ατομικής απελευθέρωσης, η κοινωνικοποίηση της γίνεται αφορμή για νέες συμπράξεις και συλλογικά σχήματα. Όπως και αυτή εδώ η φιλοξενία στα "Φερτά Υλικά" είναι πολλά παραπάνω από μελάνι στο χαρτί, σύζευξη.

Γ. Μ. Λιβαδειάς

Ποιητής είναι

Λιβάδι, Κεραυνός, Βοσκός, Μάγος, Ονειροκλέφτης,
Χείμαρρος,
Κλειδαράς, Επαίτης, Φύλακας, Δραπέτης, Κένταυρος,
Βεγγαλικό,
Σύνδεσμος, Αγγελιοφόρος, Δρόμος, Αδερφός, Ηχείο,
Στίχος...

Τι να απαριθμώ οδούς και ονόματα
απ' όλες πέρασα και όλα ήμουν
αν αυτό είναι που τελικά μετράει
Τι κι αν έδεσα στο λιμάνι των έξεων
και από δω περαστικός είμαι
ένα πρωί με τα κύματα θα παραβγώ
ως τον παλιό φάρο του Πλανήτη,
ωτοστόπ θα κάνω στις ψαρόβαρκες
και μην τον είδατε τον Πάντα Γη

Δε νοσταλγώ,

είμαι ό,τι έχω υπάρξει και ό,τι έχω υπάρξει
μπορώ κάλλιστα να ξαναγίνω,
μόνο για ό,τι δεν έγινα γράφω καμιά φορά,
έτσι, για να ξεγελώ τις ημικρανίες

Άλλωστε

ποιητής είναι ένας αποτυχημένος αστροναύτης,

στα Γκούλαγκ

...Υ.Γ...

Δεν θα έπρεπε να υπάρχουν ποιητές, μόνο ποιήματα

-Κρανιουτοπία-

Έτσι, ή κάπως έτσι τέλος πάντων

Ή όπως θα 'λεγαν και οι Τρεις Σονετοφύλακες:
ένα για όλους και όλοι για ένα ...ποίημα!
Ίσως όμως ούτε αστροναύτες θα 'πρεπε να υπάρξουν
γιατί καθώς έλεγε και ο παππούς Αμπέλ
"το τέλος της ποίησης ήρθε με το που πάτησε

ο άνθρωπος το φεγγάρι"
Σε ελεύθερη πώση διαρκώς από τότε
Είμαστε όλοι ποιητές - ή δεν είναι κανείς,
τέκνα του μπγκ μπανγκ χαμένα στο διάστημα
και μικροκαλλιεργητές αστρόσκονης..!

Ταχυπαλμία

Ασ' τους να νομίζουν ότι γέρασες
εμείς θα ξέρουμε μονάχα
πως ακόμα σε παιδεύουνε
τα χτυποκάρδια της νιότης

Λίσση και Παραβάτη

φοβάμαι πως σε πέτυχα τυχαία
την εποχή της σφαίρας και του βιτριόλι
σ' ένα μονόστηλο εφημερίδας
- τα σαλόνια τους είναι για πολυτελείας
και όχι για φτωχές και γερασμένες πόρνες

φοβάμαι τις συμπτώσεις
αλλά από τότε πρόσεξα ότι σταμάτησε
το μπάσο πρωινό τραγούδι σου

της κατάρας και της ύβρεως
στους περαστικούς της οδού Λιοσιών
φοβάμαι πως θα συνεχιστούν τα φονικά
και οι σφαγές στα ανύλιαγα δωμάτια
όπως συνεχίζεται και το αρχαιότερο έγκλημα

κατά των γυναικών
φοβάμαι ότι δεν θα μάθω ποτέ
τι απέγινες' ποιον να ρωτήσω άλλωστε,
ποιός να νοιαστεί για μια πουτάνα;

Ρεβεγιόν

Αν με επισκεπτόσουν, λέει, έτσι ξαφνικά
θα σου άνοιγα την πόρτα δίχως διαταγμό
και μαζί μ' αυτήν την αγκαλιά μου
Ίσως μόνο μια αμήχανη στιγμή και μια συγνώμη
δήθεν "για την ακαταστασία",
δικαιολογίες δηλαδή του εαυτού
"δεν σε περίμενα" ή κάποιο τέτοιο ψέλλισμα
κι ακόμα "βολέψου εσύ, πάω να ρίξω κάτι επάνω μου",

ξέρεις αλλά μην το πεις,

να κρύψω το γυμνό μου χτυποκάρδι
 Αν με επισκεπτόσουν, λέει, έτσι ξαφνικά
 θα μ' έπανε στα πράσα να ερωτοτροπώ
 με τη νικοτίνη της αναμονής
 και την κλεισούρα των γραπών μου

κι όμως θα σε υποδεχόμουν με το πιο λαμπρό χαμόγελο

και το πιο μεθυστικό άρωμα μου
 Θα σε κέρναγα κουβεντούλα και κρασί
 και μετά αν ήθελες ένα φιλί, ένα μασάζ, έναν οργανισμό

ή και τα τρία ακόμα κι επί τρία
 και για επιδόρπιο γλυκό και μια ταινία
 Αν με επισκεπτόσουν έτσι ξαφνικά,

σήμερα όμως,

αύριο θα είναι μια καινούρια μέρα

Σημειώσεις για τη Νέα Μασσαλιώτιδα

Απόψε δεν θα γράψω στίχους / για μια ανεκπλήρωτη
 αγάπη / τ' αφήνω αυτό / στους πλιάτσικες της

μουσικής βιομηχανίας /.

Αυτό το μέλλον δεν αξίζει σε κανέναν / τίποτα καλό
 δεν θα ξημερώσει / αλλά και σήμερα / τίποτα κακό δε
 νυχτώνει / πνίγω την απαισιοδοξία στο πασίς / και
 πίνω στην υγεία του έρωτα / στους φίλους / στους
 συντρόφους / στην εικόνα σου και στο όνειρο μου /
 ακόμα και μετανάστης θα τον φτάσω / έρωτας
 πλατωνικός / κι η Προβηγκία
 προηγείται της Ιθάκης /.

Απόψε το τσούρμο δεν θα παίξει / κάποιο ρέγγε για τη
 Μασσίλια / και δεν θα μας τραγουδήσει / το μικρόφωνο
 είναι σπασμένο / σαν την πένα του Ιζζό και τον
 φανό / του Λουξ με τη νουντούκα /.
 Κοίτα πως κατάντησαν την πόλη / και την ζωή /

και το παλιό λιμάνι /.

Χωρίς να ξέρουν από μουσική / τα νέα μέτρα
 κουρδίζουν / την ορχήστρα της οργής / το πλήθος θα
 χορέψει έναν βουβό / και βίαιο χορό /.

Τι κι αν ξέχασε τα λόγια του διεθνισμού /
 της ανθρωπιάς τη γλώσσα / κι όμως δεν μπορεί να
 κάνει αλλιώς / θα ρθει συλλογικά /
 η αναλαμπή της μνήμης /.

Αυτή είναι, φίλε μου, η γάτα / σου τρίβεται όταν την
 ταΐζεις / την κάνει άμα την κυνηγήσεις / ποτέ δεν το
 ξεχνά / κι άμα τη στριμώξεις δεν κωλώνει /
 στα ίσια να σου χιμήξει / Αδιέξοδο, το τίποτα
 μπροστά / η σβάστικα δεξιά / και ζερβά: της
 αριστεράς το τίποτα / πάμε / το μόνο που
 χρειάζεται / είναι λίγη υπομονή
 και μια καλή ενέδρα /.

Ω! γαμώ το / είναι τα χέρια μου υγρά / και το
 μικρόφωνο σπασμένο / κι απόψε το τσούρμο δεν
 θα

παίξει / κάποιο ρέγγε για τη Μασσίλια / και
 δεν θα μας τραγουδήσει / οξιτανικά /.

Κάνε ένα διάλειμμα / έχω φάει του σκασιού το
 σκόρδο / αγιολί / απόψε Ιούδα δεν θα με φιλή-
 σεις /

και δεν θα γράψω στίχους / για μια ανεκπλήρωτη
 αγάπη. / Τ' αλάνια έχουν έτοιμη τη λύση / έχουν
 ήδη φορτώσει το ηχοσύστημα στο φορτηγό / και
 περιμένουν ένα δυνατό κείμενο / έχουν ρυθμούς
 αποθηκευμένους / και ένα κάρο μελωδίες /

τρέχω και πγω λοιπόν να γράψω /

της νέας Μασσαλιώτιδας /

τους νέους στίχους

... / .. / ...

Όνειρο για ένα Ρέκβιεμ

ΔενδροειδήΣ

Έχασα το δάσος
 αλλά εντόπισα το δέντρο
 του άγνωστου αυτόχειρα
 Οι λόγοι του γνωστοί
 -τι κι αν το σημείωμα
 δεν φύτρωσε ακόμα;

ΔακτυλοδεικτηΣ

Κοίταγα το δάκτυλο
 και έχανα το φεγγάρι
 Στο σεληνόφως όμως
 φανταζόμουν
 αδάκτυλους τους καταδότες

ΕιρηνοποιόΣ

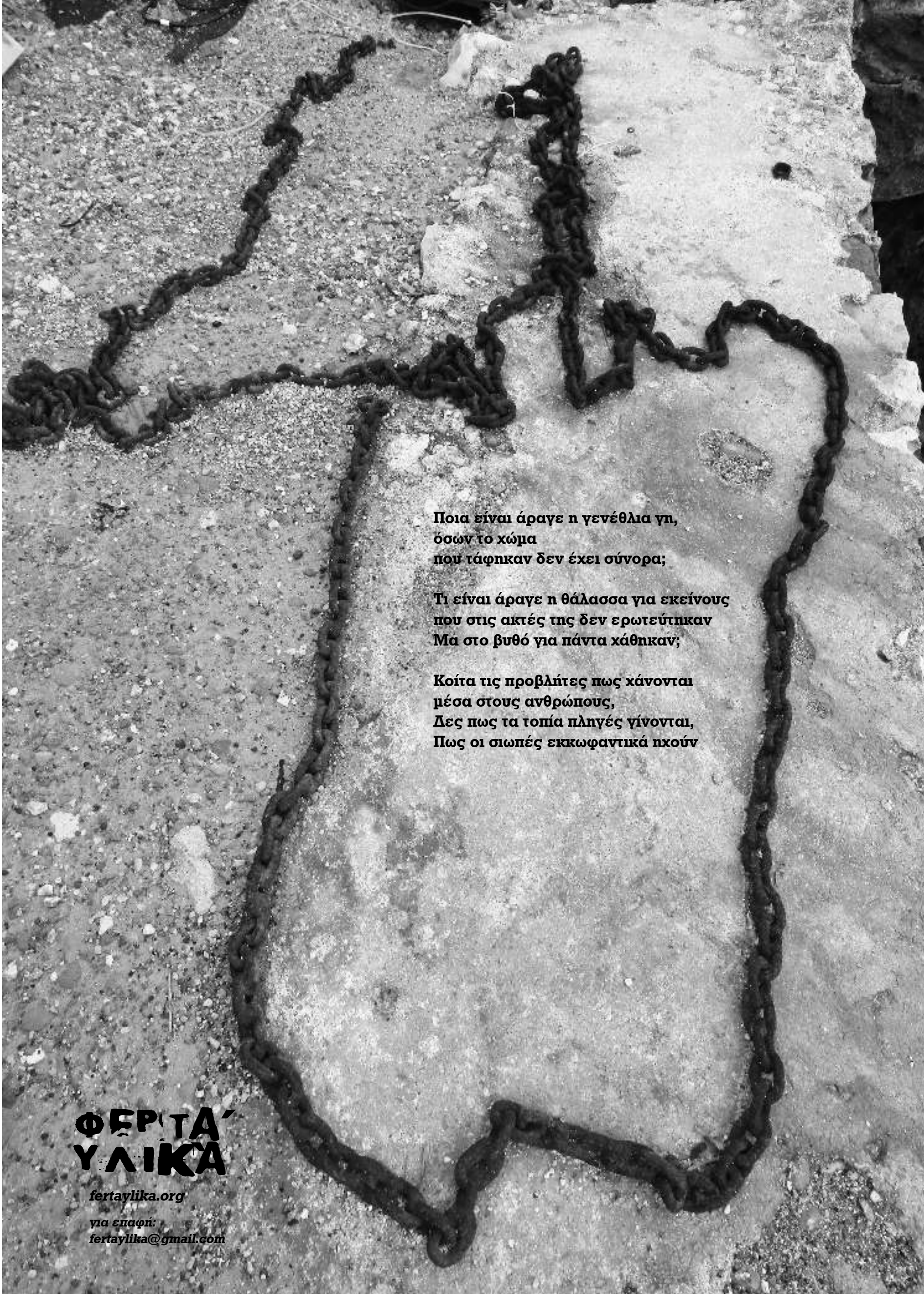
Μπρος γκρεμός
 και πίσω λαοθάλασσα

Και στη μέση
 όλοι οι στρατηγοί του κόσμου
 λουσιμένοι αμέτρητα γαλόνια

βενζίνης

Και λίγο πιο 'κει
 εκτός πλάνου
 με παλαιστινιακά μαντίλα
 το κοριτσάκι με τα σπέρτα:

Ένα βήμα πριν την παγκόσμια ειρήνη!

Ποια είναι άραγε η γενέθλια γη,
όσων το χώμα
που τάφηκαν δεν έχει σύνορα;

Τι είναι άραγε η θάλασσα για εκείνους
που στις ακτές της δεν ερωτεύτηκαν
Μα στο βυθό για πάντα κάθησαν;

Κοίτα τις προβλίτες πως χάνονται
μέσα στους ανθρώπους,
Δες πως τα τοπία πληγές γίνονται,
Πως οι σιωπές εκκωφαντικά ηχούν

**ΦΕΡΤΑΪ
ΥΛΙΚΑ**

fertaylika.org

για επαφή:

fertaylika@gmail.com